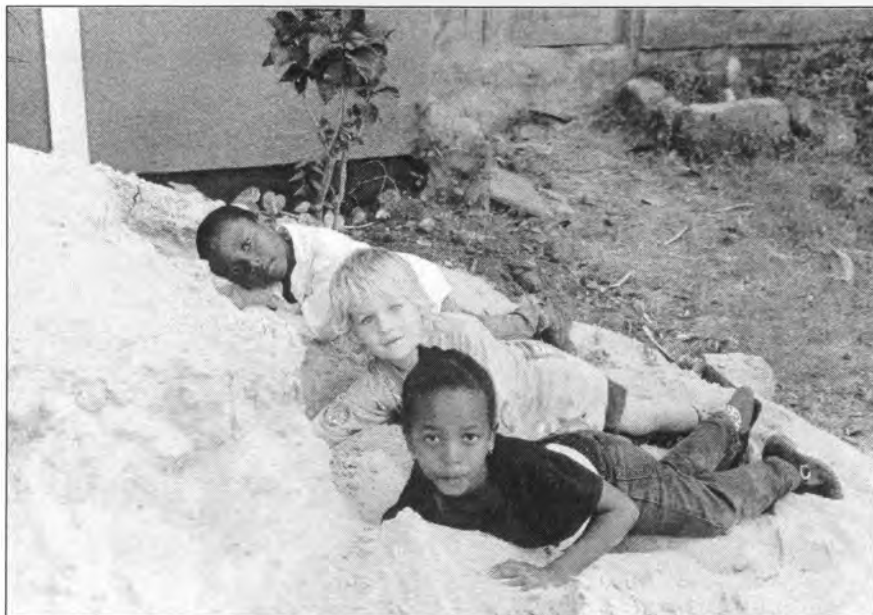

UHUSIANO Tiedote/Newsletter 3/2001

Suomalais-tansanialaista kansalaisjärjestöjen kehitysyhteistyötä
Finnish-Tanzanian NGO Development Co-operation

Sisältö

1	Pääkirjoitus
Kumppanuus	
5	Monenlaisia kumppaneita <i>Linda Ngido</i>
10	Hiljaa hyvää tulee <i>Terese Ahlström</i>
12	Keskustelua kumppanuudesta <i>Tiina Kontinen</i>
17	Erään kehityshankkeen tarina
22	Puhukaamme samaa kieltä, jakakaamme samat unelmat <i>Ndumey Mukama</i>
24	Helleaalto Vammalassa <i>Tommi Haapaniemi</i>
28	Uutiset

Contents

1	Jarida
Partnership	
2	All Kinds of Partners <i>Linda Ngido</i>
9	A little and a Little Fills the Measure <i>Terese Ahlström</i>
15	Discussion about Partnership <i>Tiina Kontinen</i>
16	Hadithi ya Mradi wa Maendeleo
20	Let us Talk One Language, Let us Have One Vision <i>Ndumey Mukama</i>
26	Hot Summer in Inna Farm <i>Tommi Haapaniemi</i>
28	News

Uhusiano-tiedote 3/2001

Tiedotusryhmä/Team *Kaisa Kivelä, Paula Kuusipalo, Elina Puhto*

Taitto/Layout *Kaisa Kivelä*

Valokuvat/Photos *Tuomo Haapaniemi (26, 27), Kaisa Kivelä (kannet/covers, 24, 25, 31), Paula Kuusipalo (29), Kirsi Laine (2, 3, 5), Leo Lindstedt (4, 6), Teemu Tuominen (22)*

Käännökset/Translations *Kaisa Kivelä, Paula Kuusipalo, Elina Puhto, Johanna Lappalainen*

Kiitos/Thanks to *Leif Packalen* sarjakuvat/comics; *ELINA* suuren suuresta työstä!

J
A
R
I
D
A

P
Ä
Ä
K
I
R
J
O
I
T
U
S

Nilikaa kwa familia moja mwezi mmoja. Baba ya familia alitwa Heri na mama alitwa mama Vero. Veronika alikuwa mtoto wa kwanza wa familia. Ana umri wa miezi saba. Nilikuwa mwuzaji katika duka lake. Watoto wa kijiji walishangaa sana, walipenda kuja dukani. – Ongeza, ongeza, waliniomba kila mara wakija dukani bila mama au baba nilipopima unga au sukari au mchele au vitu vingine.

Mtoto mmojawapo mdogo aliniogopa sana, alianza kulia aliponiona. Watoto wengine walimsumbua. Walimkokota dukani, mtoto alipiga teke akilia. Watoto wengine walimcheka. – Acheni, niliwaamuru. Asubuhi mtoto huyu na baba yake walikuja dukani. Baba alimkumbatia. – Msalimie, baba alimwambia. Mtoto alificha kichwa chake, alianza kulia na kumpiga baba yake. – Ananiogopa sana, nilimwambia baba. Mama Ismail na familia yake alikaa karibu na familia yangu. Mama Vero na mama Ismail walikuwa rafiki wakubwa. Mama Ismail alikuwa mama ya mtoto aliniogopa. Tulitembelea mara kwa mara lakini sikumwona Ismail, alijificha nilipokuja.

Mara moja Mama Ismail alisimama ugani, yeye na mama Vero walizungumza. Ismail alisimama nyuma ya mama yake. Aliangalia picha ya kanga ya mama, hakuniangalia. Nilichuchumaa nikaonyesha mkono wangu. – Usiogope, mimi si hatari, mimi ni rafiki yako, nilimwambia. Ismail alikwenda juu kidogo akaangalia mkono wangu akishika kanga ya mama yake. Na halafu: alionyesha mkono wake mwingine akaweka keki moja mkononi mwangu. Nilishangaa sana: sikuweza kuchukua keki yake na ikiwa nisingechukua keki, ningekuwa bila adabu. Nilivunja kipande kidogo na halafu nilimrudisha keki. Ismail alipokea keki akaniangalia machoni. Halafu alijificha nyuma ya mama.

Elina Puhto

Asuin eräässä tansanialaisessa perheessä kuukauden. Perheen isäntä oli nimeltään Heri ja emäntä Mama Vero. Veronika oli perheen ensimmäinen lapsi, seitsemän kuukauden ikäinen. Olin myyjänä heidän kaupassaan. Kylän lapset ihmettelivät minua kovasti ja tulivat mielellään kauppaan. – Enemmän, enemmän, he sanoivat joka kerta kun tulivat kaupalle ilman isää tai äitiä, kun olin punnitsemassa jauhoja tai sokeria tai riisiä tai jotain muuta.

Yksi kylän lapsista pelkäsi minua kovasti, hän alkoi aina itkeä kun näki minut. Muut lapset kiusasivat häntä ja kiskoivat kaupalle. Lapsi potki ja itki, ja muut lapset nauroivat. – Lopettakaa, komensin heitä. Iltaisin lapsi tuli isänsä kanssa kaupalle, isä kantoi häntä sylissä. – Tervehdi vierasta, kehotti isä, mutta lapsi piilotti kasvonsa, alkoi itkeä ja lyödä isäänsä. – Hän pelkää minua, sanoin isälle.

Mama Ismail perheineen asui perheeni lähellä. Mama Vero ja Mama Ismail olivat hyvät ystävät. Mama Ismail oli sen minua pelkäävän lapsen äiti. Kävimme vieraisilla usein, mutta en nähnyt Ismailia. Hän meni aina piiloon kun tulin paikalle.

Kerran Mama Ismail oli pihalla, hän ja Mama Vero juttelivat. Tulin heidän luokseen. Ismail oli äitinsä selän takana ja tarkkaili tämän hameen kuvia. Kyykistyin ja ojensin käteni. – Älä pelkää, en minä ole vaarallinen, olen ystäväsi, sanoin Ismailille. Ismail tuli vähän eteenpäin, katseli kättäni, mutta piti kuitenkin äitinsä hameesta kiinni. Ja sitten: hän ojensi toisen kätensä ja pani minun käteeni keksin. Hämmästyin kovasti ja mietin. En voinut ottaa Ismailin keksiä – ja jos en ottaisi keksiä, olisin täysin tapoja vailla. Taitoin keksistä palan ja panin loput Ismailin käteen. Ismail otti keksin ja katsoi suoraan silmiini. Sitten hän palasi piiloon äitinsä taakse.

Elina Puhto

ALL KINDS OF PARTNERS

The sheep produce nice, warm wool - something that Linda appreciated in the Finnish climate! Linda, Terese Ahlström and Ulla Lahtinen in Ulla's farm in Tuovila September 2001.

Linda Ngido visited her Finnish partners and told them how she sees partnership.

Linda Ngido
MEHAYO Trust Fund

My profession is a primary school teacher. I started teaching in 1972. I came to know about mental disabilities only in 1989 when I went to a special course. I felt very guilty of my ignorance and assured myself that from there on I will devote my life for the mentally handicapped people.

In our country there are no policies which state clearly how the mentally handicapped people should be cared for. In the education policy there are statements which give the authorities the right to plan what to do for the disabled. But this gives them the option

of not planning anything. Until today you find special units in primary schools but not long term programmes. The child is neglected from the family level to the national level.

I met my first partner just in my initial stages of survey and identification of mentally handicapped children. She was Helga Aarbarkke, a Norwegian physiotherapist who was working at the Morogoro Regional Hospital. She was very much interested in my idea to start a special unit in Kikundi primary school. She has been supporting the establishment of Kikundi Unit since 1990 and later MEHAYO Centre. This is very touching and means a lot to me.

The establishment of MEHAYO Centre

As my first class in the Kikundi unit grew older the need to start a youth programme was more necessary. It was at that point that I met another friend – again a physiotherapist Yvonne Reifler from the Netherlands. She managed to get funds from The Tanzanian Swiss Trust Fund and by 1995 MEHAYO project was started. It was registered as a charity Non-Governmental Organisation in 1998.

MEHAYO Centre is a pilot project, the first of its kind, and it is considered as an experimental and learning centre. It started with 9 youths. Now there are 25 youths aged from 15 to 26. Our main objectives are to make the mentally handicapped youths to be self confident and impart some vocational skills for their future life. We also try to change attitudes of the parents, society and authorities in general.

Some partners at home

The FDC Training Centre of Anatoglo Dar es Salaam has twice sent their seminar participants to see how and what we are doing in MEHAYO. Also the Zanzibar Association for the handicapped send their executive committees to see how we are doing things. We have also school partners

where our youths from time to time go for football matches and other games. The schools are Kilakala primary school, Kikundi primary school and Mazimbu primary school which is our neighbour.

Different Northern partners

MEHAYO also has contacts with the Akershus College, Faculty of Social Welfare, Norway. From 2000 they have been sending their students for practical studies. They have also offered to train one person at their college from August 2001. That is great, MEHAYO will soon have professional staff.

Our Finnish contacts include many NGOs and other organisations. One of them is Hyvinkää Association for Developing Countries. They are going to give us financial help for our dining room. They are interested to use MEHAYO as their practical training area for nursing students. MEHAYO feels very proud to be regarded as a field work venue for professionals.

We are also partners with Kaakamo school from Kemi. We got this contact when Jari Vesa visited us. He organised the pupils in Kaakamo school to correspond with our youths. They have also supported MEHAYO with playing tools like footballs etc. The youth enjoy such kind of partnership.

Then there is Abilis Foundation. We got in contact in 2000. Abilis has its

regulations of funding projects. One is not to fund continuously year after year but to us they are really considerate. It is very special to MEHAYO and I have no right words to explain my feeling but just to say thank you Abilis.

Another touching partner is Åbo Akademi. They have supported us not only financially. They put MEHAYO in their Temp programmes where I was invited twice to give lectures of my experiences to our educators. It was hard to believe: in one of my lectures there was one of my education authorities as a student. It was like throwing hot stones in the crocodile's mouth: they are hard to swallow but also difficult to spit of. Lecturing made me realise that I am not alone in the struggle.

Unpleasant experiences

I have some experience from my people who have negative attitudes. My people believe that working for the disabled is an easy way of earning money, especially when they see that I have contacts with Europeans. Another unpleasant experience was when we sent our first project proposal to the Netherlands Embassy. We told them openly that the land where the Centre is situated was mine and that I had given it to the project. As we were waiting to get funds, all of the sudden we received a letter from the Embassy telling us that

"Look there!" Linda proved to be a Finnish lady indeed. She could not leave the forest until her cup was full of blueberries.

"I'm not a speaker, I'm a doer" worried Linda before her speech in Uhusiano Partnership Seminar. But she, Agnes Hellar from TAPO and Mzee Kitururu from Kepa Tanzania each had an important word or two to share with the Finns.

they had stopped sending funds. Someone had complained the project being carried on a private area.

Cultural differences have also caused a lot of discomforts and unpleasant thinking, especially in the beginning of co-operation. It took me some years to understand the real meaning of words or expressions that my foreign friends were saying to me. For example many times I thought they were looking me down when they closed up their letters by saying "Take care of yourself". I thought it is because of the dirty surroundings they have seen here!

Anyway, you cannot escape or prevent people from having negative feelings. They are challenges and we take them as guidelines to avoid doing things which they think we do.

Asante, Karibu and Herunen

In fact I see MEHAYO as a very special case because our contacts are more than mere NGO partnership. It is more like friendship tied with love, care and concern for each other.

Let us take Vaasa Association for Developing Countries as an example. I met Kirsi Laine when I was about to start the youth programme. I told her what I was about to do in a shop where we met. She and the youth of Vaasa donated a cow to MEHAYO. It was called "Asante". Then we had "Karibu" and now "Herunen". When I say or hear "Vaasa", my first image is not money but I see

many friends with whom we shall still continue to correspond and care for each other as we do now.

Volunteers from North and South

Etvo Young Volunteer Programme touches the youth directly. We started our contacts in 1998 our first volunteer being Tia Teckenberg. It is on her account that this programme is continuing. If she had given a negative respond as our first volunteer nobody would have liked to come. During her time things were much more unclear than now. Instead of complaining she contributed a lot by giving new ideas like starting art activities which has become the main activity in the growing MEHAYO. But also there have been few volunteers who were not satisfied with us. They could not work well because they felt that there are no clear programmes. It is true that we do not have programmes as they wanted them to be but we have programmes of our own kind to suit the situation. Therefore I think I have to apologise before-hand to all those who will come to MEHAYO and feel the same.

By now we have already got 15 volunteers from Etvo, two from Deaconess Institute and one from Pentecostal Church. In September there will come our first male volunteer. These volunteers have been a real blessing to the centre. Our Samuel Ngido made history by being the first volunteer from

South to North. I want to say that our partnership expectations go beyond receiving materials and material services but the real feeling of spiritual love, voluntarism and values. All the mentioned people have shown it to MEHAYO.

May I still say something about Kepa Tanzania. MEHAYO sees Kepa as a parent. The liaison officer Mr. Leo Söderqvist has shown great patience and concern to MEHAYO that has led us feel like a mother and a child.

Last but not least

In James 2 verses 15-16 it says: "If your brother or sister is naked and destitute of daily food and one of you says to them 'Depart in peace and be filled' and you do not give them the things that are needed for the body, what is the profit?" But the problem is to the receivers, for it also says: "Better give than receive". And in Proverb 25:17 it says: "Seldom set foot into your neighbours house lest he becomes weary of you and hate you". My friends: knowing all these verses, I really would never like MEHAYO to be donor dependant. But we have such a huge, complicated and difficult programmes that we still cannot manage ourselves. Slowly problems will be solved and future plans implemented.

The article is an edited version of Linda's speech in Uhusiano Partnership Seminar, August 2001, in Viittakivi, Hauho.

MONENLAISIA KUMPPANEITA

Linda Ngido vieraili suomalaisten kumppaniensa luona ja kertoi, mitä kumppanuus hänelle on.

**Linda Ngido
MEHAYO**

Olen ammatiltani peruskoulun opettaja. Aloitin opettamisen vuonna 1972, mutta vasta käytyäni erikoiskurssin vuonna 1989 tulin tietoiseksi mielen-terveydellisistä ongelmista. Häpesin omaa tietämättömyyttäni ja päätin siitä hetkestä alkaen omistaa elämäni mielenterveysongelmista kärsiville.

Maassamme ei valitettavasti ole politiikkaa, joka määrittäisi selvästi sen, miten mielenterveysongelmista pitäisi huolehtia. Koulutuspolitiikan periaatteissa tosin mainitaan, että viranomaisilla on oikeus suunnitella mitä vammaisten hyväksi tehdään - mutta koska heillä ei ole varsinaista velvoitetta, heillä on myös mahdollisuus olla suunnittelematta mitään. Peruskouluisa on ollut erityisyksikköjä, mutta ei pidemmän aikavälin ohjelmia. Näin lapsi tulee laiminlyödyksi kaikilla yh-

teiskunnan tasoilla perheestä kansalliseen tasolle asti.

Ensimmäisen yhteistyökumppanini tapasin tehdessäni alustavaa kartoitusta mielenterveysongelmista lapsista. Hän oli tanskalainen fysioterapeutti Helga Aarbakke, joka työskenteli tuolloin Morogoron aluesairaalassa. Hän innostui ideastani perustaa Kikundin peruskoulun yhteyteen erityisyksikkö mielenterveysongelmisille lapsille. Hän on tukenut Kikundin yksikköä vuodesta 1999 lähtien ja myöhemmin Mehayo-keskusta. Hänen tukensa merkitsee minulle paljon ja liikuttaa minua kovasti.

Mehayo-keskuksen perustaminen

Ensimmäisen Kikundin luokkani lasten kasvaessa vanhemmiksi tuli nuorisohjelman aloittaminen ajankohtaiseksi. Näihin aikoihin tapasin toisen

Kirsi Laine, Vaasan Kehitysmaaseura: "Söimme kebab-annokset Grilli-Kahviossa. Tuliset mausteet polttivat suuta, johon haimme lievennystä perinteisistä tikkunekuista. Lindalle osui toffee - kova kuin kivi! Aikamoinen taistelu Lindalle kehkeytyi tikkarin tuhoamisessa."

ystäväni, hollantilaisen Yvonne Reiflerin, hankin fysioterapeutti. Hänen onnistui saada tukea Tansanian Swiss Trust Fundilta. Mehayo rekistöitiin yleishyödylliseksi kansalaisjärjestöksi 1998.

Mehayo-keskus toimii kokeillevana oppimiskeskuksena. Se on pilotti-projekti, ensimmäinen laatuaan. Aluksi keskuksessa oli yhdeksän nuorta, nyt siellä on jo 25. Iältään he ovat 15 – 26-vuotiaita. Keskuksemme tavoitteena on tukea nuorten itseluottamuksen vahvistumista ja kehittää ammattitaitoa heidän tulevaisuutensa varaksi. Pyrimme myös vaikuttamaan vanhempien, yhteiskunnan ja viranomaisten asenteisiin.

Kumppaneita kotona Tansaniassa

Anatolgon FDC-koulutuskeskus Dar es Salaamista on kahdesti lähettänyt seminaariensa osallistujia tutustumaan Mehayon toimintaan. Myös Sansibarin vammaisjärjestö on lähettänyt johtoryhmänsä käynyt tutustumassa toimintaamme. Meillä on myös koulu-kumppaneita, joiden oppilaiden kans-

sa meidän nuoremme silloin tällöin pelaavat jalkapalloa ja muita pelejä. Näitä kouluja ovat Kilakalan ja Kikundin peruskoulut sekä Mazimbun peruskoulu, joka sijaitsee naapurissamme.

Erilaisia pohjoisia kumppaneita

Mehayolla on yhteyksiä norjalaisen Åkerhusin ammattikorkeakoulun sosiaalipolitiikan tiedekuntaan. Vuodesta 2000 alkaen sieltä on lähetetty oppilaita meille työharjoitteluun. Åkerhusin ammattikorkeakoulu on myös tarjoutunut koulutamaan yhden henkilön heidän korkeakoulussaan vuodesta alkaen. Se on hienoa: se tarkoittaa, että pian Mehayolla on ammattitaitoista henkilökuntaa.

Suomalaiset kumppanimme ovat erilaisia kansalaisjärjestöjä ja organisaatioita. Aloitimme yhteistyön Hyvinkään kehitysmaayhdistyksen kanssa heidän vierailtuaan Mehayo-keskuksessa. Yhdistys alkaa tukea meidän ruokalaamme taloudellisesti. Lisäksi hyvinkääläiset ovat kiinnostuneita käyttämään Mehayoa sairaanhoidon opiskelijoidensa harjoittelupaikkana. Tuntemme ylpeyttä voidessamme tarjota työharjoittelumahdollisuuden näille ammatti-

laisille.

Olemme myös kumppaneita kemiläisen Kaakamon koulun kanssa. Tämä kumppanuus sai alkunsa, kun Jari Vesa vieraili luonamme. Hän järjesti nuorillemme kirjeenvaihtoystäviä Kaakamon koulusta. Koulu on myös lahjoittanut urheiluvälineitä, kuten jalkapalloja. Nuoret nauttivat tällaisesta kumppanuudesta.

Abilis-säätiöön saimme yhteyden vuonna 2000. Sen sääntöihin kuuluu rahoittaa lyhytaikaisia projekteja, mutta meidän osaltamme he ovat osoittaneet suurta joustavuutta. Mehayolle tämä tuki on ollut todella merkittävää. En löydä oikeita sanoja ilmaisemaan kiitollisuutta: voin vain sanoa vain sydämen pohjasta "Kiitos Abilis".

Toinen todella koskettava kumppani on ollut Åbo Akademi. Emme ole saaneet sieltä ainoastaan taloudellista tukea, vaan he ovat myös ottaneet meidät mukaan koulutusohjelmaansa, jonka myötä minut on kahdesti pyydetty luennomaan kokemuksistani tansa-

Silmät ja korvat tarkkana Vammaisten työkeskuksessa Hyvinkäällä. Lin .aa emännöivät Raija Vilja ja Virpi Wegge Hyvinkään kehitysmaayhdistyksestä.

“ Puhuessani tai kuullessani sanan 'Vaasa' mieleeni ei ensimmäiseksi tule rahallinen tuki, vaan näen edessäni paljon ystäviä, joiden kanssa edelleen vaihdamme kirjeitä ja toinen toisistamme välittämistä. ”

*Linda Ngido, Mehayo, Uhusianon järjestämässä
Kumppanuusseminaarissa elokuussa 2001*

nialaisille kouluttajille. Oli sanoin kuvaamaton tunne, kun yhdellä luennollani istui yksi koulutusviranomaisista oppilaanani. Tuntui siltä kuin olisi heittänyt kuumia kiviä krokotiiliin suuhun: niitä on vaikea nie-laista mutta myös vaikea sylkeä pois. Luennoidessani ymmärsin, etten käy kamppailuani yksin.

Epämiellyttäviä kokemuksia

Joskus tapaan maanmiehiäni, joilla on negatiivisia asenteita työtäni kohtaan. Tällaiset ihmiset uskovat, että vammaisten kanssa työskentely on helppo tapa ansaita rahaa, erityisesti kun he huo-maavat, että minulla on yhteyksiä eu-rooppalaisiin. Yksi epämiellyttävistä ko-kemuksista oli, kun olimme lähettäneet ensimmäisen projektihakemuksemme Alankomaiden suurlähetystöön. Ker-roimme heille avoimesti, että tontti, jol-le keskusta aiottiin, oli minun, mutta että olin lahjoittanut sen projektille. Odottelimme tuen saapumista, kun saimme yllättävän kirjeen. Siinä sanot-tiin, että lähetystö on lopettanut rahoit-tuksen. Joku oli valittanut, että projekti-toimintaa harjoitettiin yksityisellä alu-eella.

Myös kulttuurisista eroista joh-tuvat ongelmat ovat aiheuttaneet epämuikavuutta, varsinkin aloitellessani yhteistyötä ulkomaalaisten ystävieni kanssa. Minulta kului muutamia vuo-sia ennen kuin todella ymmärsin hei-dän sanojensa ja ilmaisujensa todellisen merkityksen. Esimerkiksi useamman kerran luulin heidän halveksivan mi-

nua, kun he lopettivat kirjeensä sanoi-hin "Pidä huoli itsestäsi". Luulin hei-dän sanovan niin, koska he olivat näh-neet sen sotkuisen ympäristön, missä asun.

Kuitenkin on niin, että ei voi paeta ihmisten kielteisiä tunteita sitä kohtaan mitä toiset tekevät. Eikä estää niitä. Ne ovat haasteita ja me pidäm-me niitä ohjeina yrittäessämme välttää sellaisia vääriä asioita joita ihmiset luu-levat meidän tekevän.

Asante, Karibu ja Herunen

Itse asiassa näen MEHAYOn olevan hyvin erityisessä asemassa. Meidän yhteytemme kumppaneihimme on paljon muuta kuin pelkästään kansa-laisjärjestöjen välistä kumppanuutta. Pidän yhteyttämme enemmänkin ystävyytenä, jota värittää toisiamme kohtaan tuntemamme rakkaus, välit-täminen ja huolenpito. Ottakaamme esimerkiksi Vaasan kehitysmaaseura. Satu-in tapaamaan Kirsi Laineen kau-passa aloittaessani nuoriso-ohjelmaam-me. Kerroin hänelle lyhyesti, mitä olin aikeissa tehdä. Hän ja Vaasan kehitysmaaseuran nuoret lahjoittivat lehmän Mehayolle. Aluksi saimme Asanten, sitten Karibun ja nyt Heru-sen. Puhuessani tai kuullessani sanan "Vaasa" mieleeni ei ensimmäiseksi tule rahallinen tuki, vaan näen edessäni pal-jon ystäviä, joiden kanssa edelleen vaih-damme kirjeitä ja toinen toisistamme välittämistä.

Vapaaehtoisia Pohjoisesta ja Etelästä

Kepan hallinnoima vapaaehtoistyö-ohjelma Etvo koskettaa nuoria suoraan. Aloitimme yhteistyön vuonna 1998. Ensimmäinen vapaaehtoisemme oli Tia Teckenberg. Hänen ansiostaan vaihto-ohjelma jatkuu yhä: jos hän ensimmäi-senä vapaaehtoisenaamme olisi puhunut meistä negatiivisesti, emme olisi saaneet uusia vapaaehtoisia. Ja hänen aikanaan asiat eivät olleet niin hyvässä kunnossa kuin nyt. Hän ei valittanut, hän kehit-ti uusia ideoita, mm. taidetoiminnan, josta on tullut kasvavan Mehayo tär-keä toimintamuoto. Muutamat vapaa-ehtoiset eivät kuitenkaan ole olleet tyy-tyväisiä Mehayoon. He eivät ole kyen-neet työskentelemään, koska he ovat pi-täneet Mehayon ohjelmaa liian epäselvänä. On totta, että meidän ohjelmamme eivät aina tunnu selviltä, mutta ne ovat sellaisia, jotka sopivat vallitsevaan tilanteeseen. Tämän takia haluaisinkin jo etukäteen pyytää an-teeksi tilannettamme niiltä, jotka ovat mahdollisesti tulossa luoksemme käy-mään tai harjoittelemaan keskuk-seemme.

Tähän mennessä meillä on ol-lut 15 vapaaehtoista Etvon kautta, kak-si Diakonissalaitoksen kautta ja yksi helluntaiseurakunnan kautta ja syys-kuussasaamme ensimmäisen miespuo-lisen vapaaehtoisemme. Vapaaehtoiset ovat olleet todellinen siunaus keskuk-selle. Samuel Ngido teki historiaa, sillä hän oli ensimmäinen vapaaehtoinen etelästä pohjoiseen.

Mehayo odottaa kumppanuudelta paljon tärkeämpää kuin materiaalista tukea ja palveluja. Uskomme kumppanuuteen, jota kuvaavat henkinen rakkaus, vapaaehtoisuus ja arvot. Kaikki ne ihmiset, jotka olen maininnut - ja monet, monet muut - ovat osoittaneet tällaista kumppanuutta Mehayoa kohtaan.

Haluaisin vielä sanoa muutamman sanan Kepan Tansanian toimistosta. Mehayo pitää Kepaa kuin vanhempaa, äitinä lapselle. Yhteystoimitsija Leo Söderqvist on osoittanut suurta kärsivällisyyttä ja huolenpitoa Mehayoa kohtaan.

Parempi antaa kuin ottaa

Tarkoitukseni ei ole saarnata, mutta seuraava lainaus tukee sanomaani. Luukkaan evankeliumin Jaakobin kirjeessä jakeet 15-16 kuuluvat näin: "Jos veljenne tai sisarenne ovat vailla vaatteita ja jokapäiväistä ravintoa, niin turha teidän on sanoa 'Menkää rauhassa, pitäkää itsenne lämpimänä ja syökää hyvin', jos ette anna heille mitä he elääkseen tarvitsevat". Mutta tämä asettaa myös vastaanottajan vaikeaan tilanteeseen, sillä sanotaan myös, että on parempi antaa kuin ottaa. Sanalaskuissa 25:17 sanotaan: "Astu jalallasi harvoin lähimmäisesi kotiin, ettei hän sinuun kyllästyisi ja alkaisi sinua vihata."

Hyvät ystävät: näiden sitaattien mukaisesti en ikinä haluaisi, että Mehayo olisi rahoittajista riippuvainen. Mutta meillä on suuret, monisäikeiset ja vaikeat tehtävät, joita emme vielä itse pysty selvittämään. Ongelmat pystytään selvittämään ja tulevaisuuden suunnitelmat toteuttamaan - vähitellen.

Kirjoitus on lyhennelmä Lindan Kumppanuusseminaarissa pitämästä puheesta.

Käännös: Johanna Lappalainen

“ Jorma Suvanto drew an example of the education sector and teacher training. I started to figure if there are a thousand teachers dying of AIDS each year and we are massively supporting their education, because there are three million children without schooling, is this enough? Is it enough to train these teachers, if these children have no chances to come to school and stay there? Can we honestly say that we have promoted sustainable development, when these thousand teachers have been trained? This is not a critic against the bilateral aid but a common concern. A successful project is not the one that constructs ten wells, a school building or a clinic, if there are no resources to keep them functioning, if the clinic can not be kept in good condition, if it is not giving services, serve patients and help in promoting good health. This is a shared concern and chance to be taken in both bilateral and NGO sectors. What do the thousand teachers do? They will have training in order that the three million kids could enter school. But who will remove all the barriers that keep the three million children out of school? It is not a question of school building or teacher training but many other issues.

“

Marjatta Hiekka, Ministry for Foreign Affairs, in Uhusiano Partnership Seminar August 2001

"Haba na haba, hujasa kibaba"

A LITTLE AND A LITTLE FILLS THE MEASURE

Terese Ahlström
Åbo Akademi

In May 1994 a delegation from the Morogoro Municipality visited Vasa. They expressed their wishes for cooperation within the field of teacher education. This fitted well with the guidelines at our university at that time. Our scanty knowledge of Tanzania made it necessary to visit Morogoro in order to establish contacts and to survey needs and expectations. I had joined The Association for Developing Countries in Vasa and thanks to their network of contacts and partners we had a good start. We had our first meetings and discussions with educational officials at all levels in the Morogoro District and Municipality, Morogoro Teacher's College and the Ministry of Education and Culture in Dar es Salaam.

The long discussions with many people gave an initial understanding of the cultural and historical influences on the school system and its administration. The Principal at MTC presented very concrete needs. His main concern was to increase the educational level among his colleagues. Out of a total of about 40 teachers less than 10 tutors had a university degree, whereas the rest were diploma holders. He suggested an education that aimed at a degree. Moreover, he stressed the importance of in-service training.

Together we identified main needs and problems within teacher education. The relation between subject studies and pedagogy in teacher education was in imbalance. It means that the content was dominated by subject studies. It was also hard to influence the highly detailed syllabuses, because they were stipulated by the

Ministry of Education.

What became of it? Graduate, postgraduate, in-service

Together we produced a two-year distance study programme. It is an adjusted educational programme, in accordance with the standards of Åbo Akademi University and leading to Bachelor or Master degree. Up till now we have conducted two Bachelor of Education programmes. 32 students have graduated. At present a Master of Education programme is running with ten students specialising in special education and ten in management and administration.

During these six years the project has grown to involve for example two postgraduate students from Tanzania at our university, in-service courses in 18 schools in Morogoro, and six Vasa students making their field practice in Morogoro.

Partners and friends

The Managing Committee in Morogoro consists of 4 members from the staff at Teachers' College and the Åbo Akademi teachers who are carrying out their contact study periods. The committee has taken a huge responsibility for planning, evaluation, administration, information and tutoring the students. In Vasa the project is led by a small project team with three persons.

Formal cooperation and contacts have continuously been taken with the Ministry of Education and Culture (MoEC), Department of Teacher Education. We have tried to keep up with the changing national guidelines and reforms within the education sector. The University of Dar es Salaam (UDSM),

Faculty of Education is our natural partner in Tanzania. Professors and teachers have guided us and widened our understanding of higher education in Tanzania and assisted in planning and lecturing in the programme.

Thanks to KEPA and Tushikamane we have solved the practical matters like accommodation and communication of all kinds and have been able to work with our students and teachers under convenient circumstances.

I give my personal view of the project and the cooperation. We have an advantage because our project is still small. We are in a very direct contact with the key persons involved, we reach each other rapidly by e-mail, phone or fax. Because of this we have minimum bureaucracy and can make fast decisions.

Social and human development for the persons involved

The project has given the students in Tanzania the possibility to do university studies beside their full-time work and to get a degree. It is a unique opportunity especially for the female students.

For the students in Vasa the project has meant a new field in teacher education, a global and international perspective. It has resulted in new courses in teacher education in Vasa. They have the possibilities to do field practice and write their theses based on data collected in Tanzania.

Last but not least the project has given the opportunity of making new friends and meeting with another culture. Good professional cooperation is in the end based on friendship and reliable personal contact.

“Haba na haba hujaza kibaba” eli

HILJAA HYVÄÄ TULEE

“Juhlimme Uutta Vuotta 1995 lentokoneessa matkalla Tansaniaan. Käänsimme uutta sivua Åbo Akademin opettajan-koulutuksessa: olimme aloittamassa vaasalaisten ja morogorolaisten opettajien ja oppilaiden välistä yhteistyötä.”

Terese Ahlström kertoo ystävyystyöstä ja kumppanuudesta erään kehitysprojektin perustana.

Terese Ahlström Åbo Akademi

Vuonna 1994 Morogoron piirikunnan edustajia vieraili Vaasassa. He esittivät toiveen yhteistyöstä opettajien koulutuksessa. Tämä sopi hyvin Åbo Akademin silloisiin linjauksiin. Emme tieneet Tansaniasta paljoakaan, joten aloitimme työt vierailemalla Morogorossa. Tavoitteena oli luoda suhteita ja kertoittaa morogorolaisten tarpeita ja odotuksia. Olin liittynyt Vaasan kehitysaaseuraan, jonka luomat suhteet ja kumppanit auttoivat meidät heti alkuun. Ensimmäiset keskustelut käytiin Morogoron alueen viranomaisten, Morogoron opettajien koulutuslaitoksen ja Tansanian opetus- ja kulttuuriministeriön kanssa.

Nämä keskustelut antoivat meille käsityksen Tansanian koululaitoksen historiasta ja kulttuurista. Morogoron opettajien koulutuslaitoksen rehtori esitti hyvin konkreettisia tavoitteita. Hänen tärkein päämääränsä oli nostaa opettajiensa kasvatuksellista tasoa. Hän ehdotti koulutusohjelmaa, joka tähtäisi Bachelor of

Education ja Master of Education – koulutukseen. Sen lisäksi hän painotti, että on tärkeää kouluttaa opettajia heidän työnsä ohella.

Yhdessä määrittelimme opettajien koulutuksen tärkeimmät tarpeet ja ongelmat. Suhde aineopintojen ja pedagogiikan välillä ei ollut tasapainossa – aineopinnot olivat määräävässä asemassa. Oli vaikeata vaikuttaa yksityiskohtaisiin opinto-ohjelmiin, koska ne olivat opetusministeriön määrittelemiä. Neuvottelujen jälkeen saimme tulokseksi sovelletun opinto-ohjelman, jonka yleiset perusteet ovat sopusoinnissa Åbo Akademin standardien kanssa ja joka johtaa tutkintoon.

Tutkinnon suorittaneita, jatko-opiskelijoita, kenttätöitä

Kuluneen kuuden vuoden aikana projekti on kasvanut ja yhä enemmän ihmisiä on sen piirissä. Kaksi tansania-laista jatko-opiskelijaa opiskelee yliopistossamme ja työssäkäyviä opettajia koulutetaan 18:ssa koulussa Morogoron kaupungin 37:stä koulusta. Kuusi vaasalaista opiskelijaa ovat ol-

leet kenttäharjoittelussa Morogorossa ja kuusi on kirjoittanut opinnäytteensä MEd-tutkintoa varten Morogoron kouluista kerätyn aineiston pohjalta. Tähän mennessä meillä on ollut kaksi Med-tutkintoon johtavaa vuosikurssia, joilta on valmistunut 32 opiskelijaa. Tällä hetkellä on meneillään 20 opiskelijan MEd-ohjelma. Kymmenen näistä opiskelijoista erikoistuu erityisopetukseen ja kymmenen hallintoon ja johtamistehäviin.

Kumppaneita ja ystäviä

Toimintaa ohjaa Morogorossa työryhmä, johon kuuluu neljä opettajien koulutuslaitoksen edustajaa ja Åbo Akademin opettajia, jotka ovat paikalla ohjaamassa oppilaita. Tämä työryhmä kantaa suurta vastuuta suunnittelemisesta, arvioinnista, hallinnoinnista, tiedottamisesta ja opiskelijoiden ohjaamisesta. Vaasan päässä toimintaa koordinoi kolmen hengen työryhmä.

Olemme muodollisessa yhteistyössä Tansanian opetus- ja kulttuuriministeriön kanssa. Yritämme pysyä kansallisten linjausten ja uudistusten

mukana. Luonnollinen yhteistyötaho on myös Dar es Salaamin yliopiston kasvatustieteellinen tiedekunta. Sen professorit ja opettajat ovat opastaneet meitä, laajentaneet käsitystämme tansanialaisesta yliopistokoulutuksesta, avustaneet ohjelman suunnittelemisessa ja luennoineet ohjelmassa. Käytännön asiat, kuten majoitus ja viestiminen, ovat hoituneet Kepan ja Tushikamanen avulla. Niiden ansiosta olemme voineet työskennellä hyvissä olosuhteissa.

Henkilökohtainen mielipiteeni on, että on meidän etumme, että projekti on pieni. Meillä on suora kontakti ihmisiin, jotka ovat mukana. Tavoitamme toisemme nopeasti sähköpostilla, puhelimella tai faksilla. Koska byrokratia on vähäistä, voimme tehdä nopeita päätöksiä.

Sosiaalista ja inhimillistä kehitystä

Tansanialaisille opettajille – opiskelijoillemme - ohjelma on ollut tilaisuus opiskella työn ohella ja saada tutkinto. Erityisesti naisopettajille tilaisuus on ollut tärkeä ja ainutlaatuinen.

Vaasalaisille opiskelijoille meidän projektimme on merkinnyt uutta aluetta opettajien koulutuksessa, maailmanlaajuista ja kansainvälistä näkökulmaa. Projektista on syntynyt uusia opettajankoulutuskursseja Vaasassa. Vaasalaisilla opiskelijoilla on mm. mahdollisuus tehdä kenttätönsä Tansaniassa ja tehdä opinnäytteensä aineistosta, joka on kerätty Tansaniassa.

Samalla ohjelma on ollut tilaisuus ystävystyä uusien ihmisten kanssa ja kohdata toinen kulttuuri. Tätä ei tule vähätellä, sillä hyvä ammatillinen yhteistyö perustuu loppujen lopuksi ystävyydelle ja luottamuksellisille henkilökohtaisille suhteille.

Terese Ahlström,
Fortbildningscentralen,
Österbottens högskola, Åbo Akademi,
Pb 311, Fin-65101 Vasa

“ Jorma Suvanto otti esimerkin koulutussektorin opettajien koulutusohjelmasta. Aloin miettiä, että jos tuhat opettajaa kuolee vuodessa hiviin ja me panemme massiivisen markkamäärän opettajien koulutukseen, koska kolme miljoonaa lasta on vailla koulunkäyntiä, niin riittäkö se. Riittäkö se, että ne opettajat koulutetaan, jos näillä kolmella miljoonalla lapsella ei ole mahdollisuuksia tulla kouluun ja olla koulussa? Voimmeko sanoa, että olemme toteuttaneet omalta osaltamme kestävästä kehitystä, kun tuhat opettajaa on saatu koulutetuksi? Tämä ei ole mitään kritiikkiä virallista kehitysyhteistyötä kohtaan, vaan asia, joka teidän ja meidän pitäisi muistaa. Projekti ei voi olla onnistunut, jos me pystymme rakentamaan kymmenen kaivoa tai saamaan koulurakennuksen tai sairaalarakennuksen pystyyn, jos sairaalarakennusta ei pystytä ylläpitämään, jos se ei pysty palvelemaan, ottamaan potilaita ja omalta osaltaan edistämään terveyttä. Tämä on todella meidän yhteinen haasteemme: mitä ne tuhat koulutettavaa opettajaa tekevät. Tarkoitus on se, että opettajat koulutetaan sen takia, että ne kolme miljoonaa pääsisivät kouluun. Mutta kuka poistaa ne esteet, joiden takia ne kolme miljoonaa eivät ole koulussa? Se ei ole pelkästään mikään koulurakennuskysymys, vaan siihen liittyy monta muuta asiaa. ”

*Marjatta Hiekka, KYO, Uhusianon järjestämässä
Kumppanuusseminaarissa elokuussa 2001*

Nipe nikupe KESKUSTELUA KUMPPANUUDESTA

Kumppanuus.

Mitä tuo kaikkialla vastaan tuleva sana tarkoittaa ja miten sitä voisi käytännössä toteuttaa?

Morogoro-seminaarissa elokuussa 2001 oli aikaa myös ryhmäkeskusteluille.

Tiina Kontinen

Kumppanuus pähkinäkuoressa

Ykkösryhmä mietti kumppanuus-sanan alkuperää, ja totesi, että kumppanuus on alunperin tuttu yritysmaailmasta, jossa kumppani tarkoittaa yhtiön osakaita. Kumppanuus voi viitata myös kahden yhtiön sopimukseen, josta kumpikin hyötyy taloudellisesti. Kehitysyhteistyössä kumppanuus on jatke "avulle" ja "yhteistyölle" – kansalaisjärjestötkään eivät enää anna apua tai tee yhteistyötä, vaan ovat kumppaneita kehityksessä. Kehitysyhteistyössä molemminpuolinen taloudellinen hyöty ei voi olla lähtökohtana, mutta jonkinlaista hyötyä on kumppanuudesta molempien osapuolten saatava.

Aikaa ja pelisääntöjä

Pähkinäkuoressa ryhmien keskustelun pohjalta kumppanuus sisältää ajatuksen yhteisestä tavoitteesta, yhteisistä resursseista ja yhteisistä pelisäännöistä, joista neuvotellaan avoimesti. Kumppanuus vaatii aikaa, jotta kumppanit voisivat tutustua toisiinsa ja luottaa toisiinsa. Kumppanit sitoutuvat yhteisiin tavoitteisiin ja kuuntelevat toisiaan – kumppaneilla on samanlaiset mahdollisuudet vaikuttaa yhteisten hankkeiden onnistumiseen. Kumppanuus on pitkäaikainen suhde, jossa molemmat osapuolet kasvavat ja oppivat. Kumppanuus käytännössä näkyy esimerkiksi siinä, että molemmilla osapuolilla on mahdollisuus väittää vastaan, kuten ryhmän tanssialainen jä-

sen Agnes Hellar sanoi: "Sitten kun tunnemme toisemme paremmin, ja jos toinen osapuoli yrittää pyytää meitä tekemään jotakin, me voimme sanoa, että tämä ei tule toimimaan, että ei vain ottaa vastaan ja sanoa kyllä, kyllä, koska pelätään, että ei enää saada mitään. Jos työskentelemme tarpeeksi kauan yhdessä, todellinen kumppanuus on mahdollista saavuttaa."

Tasa-arvoisuuttako?

Molemmat ryhmät liittivät tasa-arvoisuuden kumppanuuteen. Tasa-arvoisuuden mahdollisuus kehitysyhteistyössä kuitenkin toisaalta kyseenalaistettiin. Yksi tärkeimmistä perusteluista oli se, että kehitysyhteistyössä on aina kuitenkin kyse siitä, että pohjoisella osapuolella on enemmän materiaalisia ja usein myös koulutuksellisia resursseja kuin etelän kumppaneilla. Tasa-arvoisuus ja avoimuus ovat vaikeita asioita, jos, kuten Pertti Purhonen totesi: "Neuvotteluissa on liikaa epäluuloja. Toisaalta me mietimme, mitkä ovat noiden ihmisten todelliset motiivit, ehkä he ajavat vain omia etujaan. Toisaalta he miettivät, että yrittävätkö nuo nyt painostaa meitä tekemään jotain sellaista mitä me emme halua." Toisaalta pohdittiin myös sitä, että meidän pohjoinen käsityksemme tasa-arvosta saattaa olla muissa kulttuureissa vieras – kulttuureissa, joissa luonnolliset hierarkiat muodostuvat esimerkiksi iän, sukupuolen, yhteiskunnallisen aseman ja vaurauden perusteella. Aiheellisesti muistutettiin myös siitä, että tasa-arvoiset vaikuttamismah-

-HI THERE, WE HAVE COME TO HELP YOU! WOULD YOU
BE INTERESTED IN APPROPRIATE TECHNOLOGY OR
WOULD YOU RATHER GO FOR A PARTICIPATORY
RURAL APPRAISAL FIRST ?

LEIF PACKALÉN -95

dollisuudet ihan tavallisilla suomalaisilla työpaikoillakin jäävät usein haaveeksi. Tuotiin esille myös ajatus siitä, että ihmisten väliset suhteet sisältävät myös valtasuhteen eivätkä koskaan ole täysin tasa-arvoisia.

Kumppanuuden esteitä

Tasa-arvokeskustelun lisäksi mietittiin myös muita kumppanuuden käytännön esteitä suomalaisten ja tansaniaalaisten kansalaisjärjestöjen kehitysyhteistyössä. Kehitysyhteistyössä

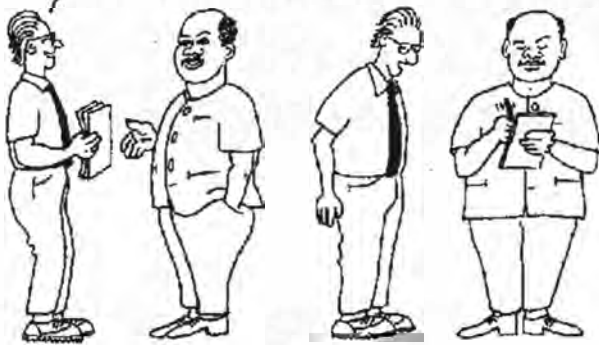
suunnitellaan, toteutetaan ja evaluoidaan yhteisiä projekteja, jotka yleensä ulkoasiainministeriö rahoittaa. Keskusteluissa tuli esiin se, että tiukat hankeaikataulut vaikeuttavat kumppanuuden syntymistä. "Ehkä keskustelu ja tiedon vaihto jää vain viralliseksi proseduuriksi, ja ihmisillä on vain lyhyt aika sanoa, mitä he oikeasti ajattelevat", pohti Pia Mäkelä.

"Kumppanuusväsymys"

Suomalaisten puolelta kumppanuuden

toteutumista vaikeuttavat vapaaehtoistyö ja sitä kautta syntyvä "kumppanuusväsymys", kielitaidon ja yhteiskunnan tuntemuksen puute sekä taipumus lähteä oletuksesta, että me osaamme paremmin, joka saattaa myös näkyä suomalaisten järjestöjen sisällä uusien aktiivijäsenten vastaanotossa. "Pelätään antaa kumppanuuden kautta paikallisille enemmän vastuuta, koska siellä voi tulla virheitä... ja sama se on täällä päässä, että parempi kun me vanhemmat tehdään esimerkiksi

HERE IS THE CONTRACT
PROPOSAL FOR THE
NEW VOLUNTEER...

hankehakemukset kun me osataan, me ainakin saadaan rahaa silloin”, mietiskeli Johanna Lappalainen. Kumppanuutta yhteistyössä vaikeuttavat suomalaisten ja tansanialaisten erilaiset motiivit ja edellytykset osallistua hankkeisiin, kuten Ilari Rantakari totesi: “Meillä on varaa puhua tästä kumppanuudesta, kun vastapuolella on yleensä kyseessä hengissä pysyminen, ei vain oma vaan myös perheen, suvun ja ympäristön”.

Erilaiset lojaliteetit

Taloudellisten vaikeuksien lisäksi kumppanuutta hankkeissa vaikeuttavat osallistujien erilaiset lojaliteetit – suomalaisilla on taipumus olla ensimmäiseksi lojaali rahoittajalle, tansanialaisille taas oma perhe, naapurusto ja kyläyhteisö ovat sydäntä lähinnä. Myös aikaperspektiivi voi olla erilainen olosuhteiden vuoksi. Toiset haluaisivat hyödyn mieluummin heti kuin kymmenen vuoden päästä. Lisäksi tuotiin esiin, että kumppanuuteen hanke-toiminnassa Tansaniassa voi vaikuttaa maan poliittinen historia – ihmiset saattavat odottaa, että aikaisemman valtion sijasta ulkomaalaiset kansalaisjärjestöt tuovat heille asioita valmiina. Ykkösryhmässä esitettiin myös kritiikkiä koko kumppanuus-sanan käyttöä kohtaan, ja sitä pidettiin enemmän uutena iskusanana kuin todellisuutta ku-

vaavana. Kysyttiin myös, että mitä kumppanuus itse asiassa lisää yhteistyöhön.

Kumppanuus käytännössä

Ryhmässä oltiin yksimielisiä siitä, että kumppanuus on hyvä asia, ja iskusanaksikin ymmärrettynä se saattaa antaa osviittaa tulevaisuuden toimintatavoista. Ykkösryhmä keskusteli paljon siitä, voiko kumppanuus paremmin onnistua yksilöitten vai organisaatioiden välillä. Mielipiteet erosivat, mutta enemmistö näytti kallistuvan siihen, että kumppanuus on helpompaa organisaatioiden tasolla – yhteiset pelisäännöt ja päätöksenteko voidaan kirjoittaa sopimukseen ja toisaalta organisaatioiden välinen yhteistyö ei ole niin tunnepitoista kun yksilöiden

välinen. Leena Teinilä painotti myös yksilön näkökulmaa, ja korosti yhteisten kokemusten ja jaetun elämän merkitystä: “Olen itse ainakin huomannut kumppanuuden toisen sukupolven esiin nousun. Näen nuoria ihmisiä, joiden äidit ja isät ovat olleet kehitysyhteistyössä. He puhuvat tansanialaisista aivan eri tavalla kun me”, hän pohti.

Voiko kouluttaa?

Nelosryhmässä nostettiin esille kysymys siitä, voiko kumppanuuteen kouluttaa. Keskustelussa päädyttiin siihen, että kumppanuutta voidaan edistää koulutamisella, mutta kyseessä on paremmin asenne kuin taito. Käytännössä pitäisi oppia enemmän kuuntelemaan, keskustella avoimesti hankkeiden tavoitteista, käydä kirjeenvaihtoa ja vierailla toisten luona. Suomalaisilla on joissakin hankkeissa tarvittavaa asiantuntemusta, mutta asiantuntijasemassakin pitäisi huomata myös se, että muilla osallistujilla on myös erilaista asiantuntemusta, ja olla avoin molemminpuoliselle oppimiselle. Kuten Matti Lahtinen totesi: kumppanuuden henki on “*nipe nikupe*, että minä annan jotakin ja sinä annat jotakin, niin kuin jatkuvaa vuorovaikutusta ja vaihdantaa”.

BUT YOU SIGNED
WITHOUT READING
IT THROUGH!

WE ALWAYS DO, IT
SEEMS SO IMPORTANT
TO YOU...

LEIF PAKKALIN '95

Nipe nikupe

DISCUSSION ABOUT PARTNERSHIP

Partnership.

What does this word actually mean and how we could be partners in practice? In the following there are some examples about how partnership was discussed August 2001 in Morogoro Seminar working groups.

Tiina Kontinen

Partnership in a nutshell

Group number one was discussing about the origin of the word partnership. It was noticed that originally partnership is known to us in the business world, where partnership means relations between the business partners. In business, partners have a contract and both parties benefit from the partnership – there is profit coming for both parties. In the context of development cooperation the word partnership continues the historical line from aid to development cooperation and now partnership in development. In development partnership the economic profits cannot be the starting point, but there should be some kind of benefits for both collaborators.

Time and common rules

In a nutshell, based on the discussions in the groups the partnership includes an idea of a common goal, common resources and common rules that should be openly negotiated. Partnership requires time for partners to get to know each other and to trust each other. Partners are committed to the common goals, and listen to each other. Following from this the partners have equal opportunities to influence the success of the shared projects. Partnership is a long-term relationship, where both parties learn and grow. Partnership in practice is seen for example when both parties have an

equal opportunity to contest the opinions of the other. As put by the Tanzanian member of the group one, Ms Agnes Hellar: "When you come to know each other better, then you trust each other. And if there is something that maybe one side is trying to ask the other to do, we can say that this is not going to work because of this and that. You are not just going to receive and say yes, because you are afraid that if you say no, you are not going to get anything. If you work together long enough, then this true partnership can be achieved".

The question of equality

Both groups considered equality to be an essential feature of partnership. On the other hand, the possibility of equality in the context of development cooperation was questioned. One of the reasons was that we are speaking about the Northern partner having more material and educational resources than the Southern partner. Equality and openness were thought to be difficult, if, as Mr Pertti Purhonen put it: "In the negotiations there is too much suspicion on what are the real aims of those Tanzanian people, maybe they want their individual benefits, or are those Finnish people trying to press us to something we do not want to and we have to access, because we want that money". Additionally it was discussed that maybe our Northern conception about equality might be strange in other cultures – in cultures where the natural hierarchies go with age, gender, status in society

and prosperity. It was also reminded that the equal possibilities to participate in decision-making even in ordinary Finnish workplaces are often only a dream. It was stated that human relationships always contain also power relationships and are never completely equal.

Hindrances for partnership

In addition to the discussion about equality, the practical hindrances for partnership in the relationships between Finnish and Tanzanian organisations were reflected. In development cooperation people are planning, implementing and evaluating joint projects that are normally founded by the Ministry for Foreign Affairs. The tight project timetables might make the emergence of partnership difficult. "There might be not this exchange of knowledge, if it is just an official procedure. The people have short time to say what they really think", articulated Ms Pia Mäkelä.

"Partnership exhaustion"

The hindrances for the Finns in realising partnership were said to be for example the voluntarism, that causes "partnership exhaustion", the lack of knowledge of languages and unfamiliarity with Tanzanian society. In addition, the tendency to think that we Finns know better was mentioned. This kind of attitude might occur also inside the Finnish organisations when new

Continues on page 30

Hadithi ya mradi wa maendeleo

Imetokea mara moja kwamba Richardi na Maneno, vijana wawili kutoka mji wa Morogoro, Tanzania, walipata nafasi ya kusafiri Ufinni kumwona rafiki yao Bonnie ambaye amekaa mji mkuu wa Ufinni, Helsinki. Nuymbani Morogoro Richardi na Maneno walifanya kazi pamoja, Richardi alikuwa derewa ya daladala na Maneno konda yake. Walifurahi sana kukaribishwa Ufinni wakasubiri sana kuwona watu Wafinni na mila na desturi zao. Rafiki yao Bonnie aliwaandikia na aliwaambia kwamba watu wafinni walikuwa watu wazuri tu, hata kama walifanya mambo mengi kwa njia tofauti kuliko watu kutoka Tanzania.

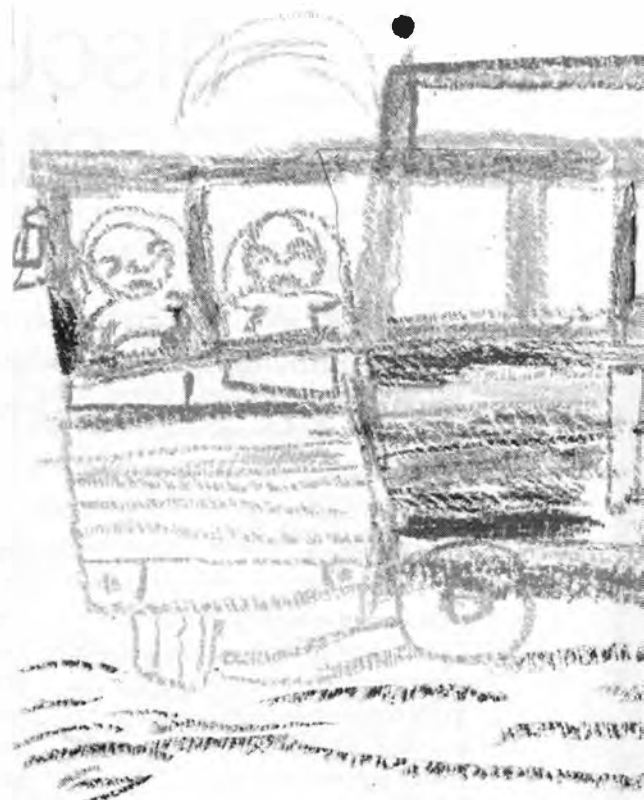
Richardi na Maneno walifika siku fulani mwezi wa Mai na walizunguka sana mjini Helsinki. Walikutana na marafiki ya Maneno na kweli, walikuwa watu wazuri tu – kila mmoja alitaka kuwakaribisha wageni nuymbani. Lakini kulikuwa na kitu kimoja ambacho Richardi na Maneno walitaka kuona zaidi kuliko vitu vyote: madaladala ya mji Helsinki. Waliwaambia marafiki ya Bonnie kwamba wakitaka kusafiri kwenye daladala na moja kwa moja wakafanya taratibu kuwakaribisha kwenye basi ya HKL, ambayo ni kituo cha abiria ya manispaa Helsinki.

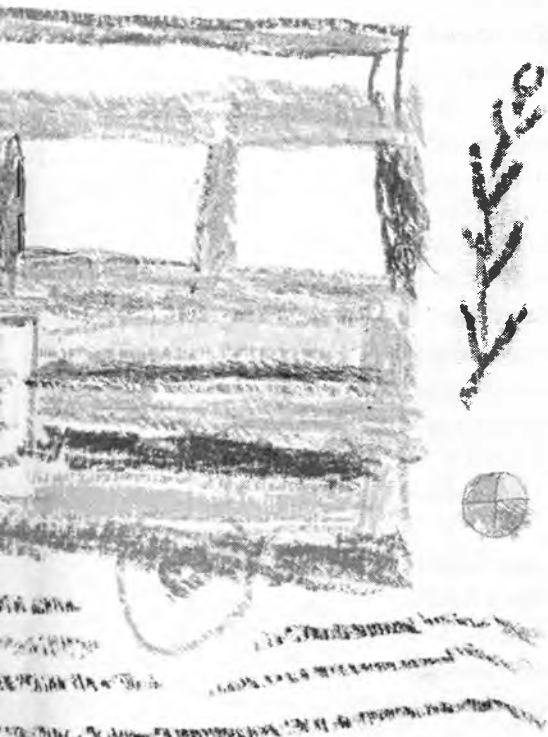
Walipoingia daladala wakashangaa sana. Kwanza, hizi daladala zilikuwa kama mabasi kabisa. Halafu, daladala zimekimbia haraka sana, ilionekana watu wameshindwa kushuka kabla daladala iliendelee safari yake. Richardi na Bonnie wamekaa kwenye basi muda mrefu. Kwanza, walikaa kimya kabisa, halafu wakaanza kucheka tu. Kweli, ilionekana hawa watu Wafinni hawawezi kufanya biashara ya abiria kabisa. “Wanafanya makosa mengi”, alisema Richard, “kweli, siwezi kuelewa njia hii ambayo wanafanya shughuli yao”.

Kwanza, walifikiri kosa kubwa mno lilikuwa kwamba kwenye mabasi makonda hawapatikani. Kweli, ni vigumu kwa derewa kujua inambidi kuendesha lini au kusimama wapi, kwa sababu hamna mtu wa kumsaidia. Halafu, maabiria inawabidi kulipa tikiti zao wakati wanapoingia basi. “Ah, kweli, hawa watu ... sio nzuri kuwalazimisha kutoa hela zako kabla ya kukaa na kutulia hata kidogo”, alilalamika Maneno, ambaye aliona kazi yake ya konda ni muhimu sana. “Halafu pia, kushuka inaonekana ni kazi kubwa, maabiria wanabidi kubonyeza kifungo pamoja na mikono yao ... kweli, kazi kubwa mno, wangekuwa na konda wakiongea tu kidogo, wakimambia pahali wanataka kushuka, na basi ... wakifika rahisi”, aliendelee kufikiria.

Jioni Richard na Maneno walimwambia Bonnie kuhusu mambo ambayo waliona kwenye basi na wakacheka kwanza wote, halafu wakaanza kufikiria watafanyaje kuwazaidia watu Wafinni kufanya biashara ya abiria vizuri zaidi. Walifanya mpango mzuri tu, walitaka kuendesha kosi ya maderewa na halafu walitaka kuaminisha viongozi ya HKL kwamba mabasi yanahitaji makonda. Kesho yake waliingia kwenye ofisi ya HKL na wakaongea sana pamoja na viongozi vya HKL na mwishoni wamekubaliana wangeweza kujaribisha katika mstari wa basi moja. Bila kupoteza muda wao, Richard na Maneno wameanza kazi pamoja na kikundi ambapo kilikuwa na maderewa kumi na watu wengine watano ambayo walikuwa kuanza kufanya kazi kama konda. Walipata shida kidogo, kwa sababu hawakuweza kuongea Kifinni, hata Kiingereza walijua kidogo tu, lakini wamefurahi sana kufundisha watu. Kwa upande mwingine, ilionekana kwamba watu – wanafunzi wao – wamefurahi pia, hasa kwa sababu hawakuhitaji kufanya kazi wakati walikuwa kwenye kosi.

Kwenye kosi walifanya mazoezi mbalimbali. “Kwanza, kazi ya derewa ni kuendesha na kuendesha tu, kazi ya konda ni kuangalia na kusikiliza maabiria na halafu kumjulisha derewa”, aliwaambia Richard na halafu wanafunzi wote walifanya mazoezi kumjulisha derewa: “subiri!”, “kimbia!”, “tembea!”, “susha!”, walisema wote pamoja. “Halafu, kazi ya basi sio kukimbia upesi, kazi ya basi ni kubeba waabiria. Ukiona mtu anataka kusafiri unamsubiri,

hamna maaina kukimbisha mpaka anachoka”, aliwaambia Maneno na halafu watu wote walifanya mazoezi kuuliza: “unakwenda?”, “tukusibiri?”. Halafu Richard na Maneno waliwafundisha njia nzuri kuchukua nauli na kushusha watu. Baada ya wiki moja waliona wanafunzi wameelewa vitu vyote na waliweza kufanya kazi njia nzuri kabisa. Viongozi vya HKL wameambia kwamba watajaribu njia hii ya kipindi cha miezi miwili kuona itafanyikaje.

Bahati mbaya, Maneno na Richard iliwabidi kurudi Tanzania kuendelea kazi yao. Wamefurahi sana, walishinda kumaliza mradi nzuri wa maendeleo. Watu wa HKL wataona kwamba maabiria wanapenda sana kusafiri kwa njia rahisi. Walikuwa na hakika kwamba baada ya mwaka mmoja kwenye kila basi ya HKL watatumia njia hii. Na imetokea kwamba baada mwaka mmoja wamepata nafasi ya kurudi tena Ufinni. Walipofika Finland walikimbia moja kwa moja HKL kuona mambo yanaendeleaje. Waliwakuta wanafunzi wao, lakini waderewa tu, makonda wamepotea wote. Walisafiri kwenye basi na wakashangaa sana, kwa sababu inaoneka watu wamesahau kila kitu walichofundishwa. Wameendelea kufanya kazi kwa njia hii ngumu ya jamani tu.

Walikuwa kwenye uchungu mkubwa. “Kweli hawa watu hawaelevi mambo ya maendeleo kabisa. Unajaribu kuwafundisha, unatoa jasho yako kweli kwa kuboresha maisha yao, na halafu hawasikii, wanaendelea tu bila kujifunza kitu”, walisemasema sana.

Msafiri

Erään kehityshankkeen tarina

Olipa kerran kaksi nuorukaista, Richardi ja Maneno, jotka asuivat Tansaniassa, Morogorossa. Eräänä päivänä heidän ystävänsä Bonnie, joka asui Suomessa, kutsui heidät luonaan käymään. Poikien onnistuikin kerätä ja lainata matkaan tarvittava rahamäärä. Morogorossa Richardi ja Maneno olivat tehneet yhdessä töitä monta vuotta. Richardi oli daladalan kuski ja Maneno hänen rahastajansa. Pojat odottivat innokkaasti Suomen matkaa. Bonnie oli kirjoittanut heille ja kertonut, että suomalaiset olivat mukavia ihmisiä, vaikka he tekivätkin monia asioita täysin eri tavalla kuin tansanialaiset.

Eräänä toukokuuisena päivänä Richard ja Maneno saapuivat Suomeen. He kiertelivät Helsingissä ja tapasivat Bonnien ystäviä. Ja todellakin, kaikki heidän tapaamansa suomalaiset olivat sydämellisiä ihmisiä. Monet halusivat kutsua heidät kotiinsa ja jutella heidän kanssaan. He olivat uteliaita ja todella ystävällisiä. Kaikkein eniten Helsingissä Manenoa ja Richardia kuitenkin kiinnosti – kuinkas muuten – kaupungin bussiliikenne. He kertoivat Bonnielle haluavansa matkustaa paikallisella daladalalla ja seuraavana päivänä Bonnie veikin heidät ajelulle Helsingin kaupungin liikennelaitoksen, HKL:n, sinisellä bussilla.

Kun Richardi ja Maneno pääsivät bussiin, hämmästelystä ei tahtonut tulla loppua. Ensinnäkin, nämä daladalat olivat pikemminkin täysimittaisia busseja kun pieniä kaupunkikäyttöön tarkoitettuja daladaloja. Toiseksi, busseilla näytti olevan kauhea kiire – bussista poistuvat matkustajat tuskin ehtivät astua ulos, kun bussi jo kaasutti matkoihinsa. Richardi ja Maneno ajelivat bussilla pitkän aikaa. Aluksi he istuivat hiljaa ja ihmettelivät, mutta eivät lopulta pystyneet pidättelemään nauruaan, niin hullulta koko homma näytti. Heidän mielestään nämä suomalaiset eivät todellakaan osanneet hoitaa matkustajaliikennettä. ”He tekevät niin paljon virheitä”, sanoi Richard ja jatkoi: ”en todellakaan pysty ymmärtämään heidän tapaansa hoitaa tätä bisnestä”.

Ensiksikin, Richardin ja Manenon mielestä oli suuri virhe, ettei busseissa ollut rahastajia. Kuskinhan oli mahdoton tietää, milloin pitää lähteä liikkeelle ja missä pysähtyä, jos kukaan ei auta häntä. Toiseksi, näytti

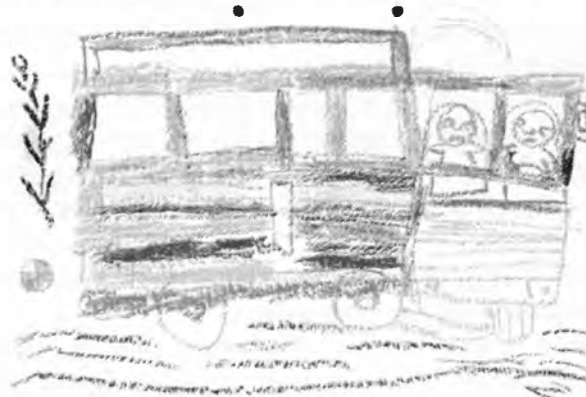
hullunkuriselta, että matkustajien piti maksaa lippunsa samalla, kun astuivat sisälle bussiin. ”Voi näitä ihmisiä ... ei ole mistään kotoisin pyytää matkustajia kaivelemaan rahojaan esiin ennen kuin he ovat ehtineet edes istahtaa ja hengähtää hetken”, valitteli Maneno, joka piti omaa työtään rahastajana erinomaisen tärkeänä. ”Ja sitten, bussista pois pääsykin näyttää olevan työn takana, matkustajat joutuvat kurkottelemaan ja painelemaan kaikenlaisia nappeja ... todella, liian työlästä, jos heillä olisi rahastaja, heidän tarvitsisi vain aukaista hiukan suutaan ja kertoa, missä haluavat jäädä pois, he pääsisivät perille paljon helpommin”, hän jatkoi mietiskelyään.

Illalla Richard ja Maneno kertoivat näkemästään Bonnielle. Aluksi he kaikki nauroivat makeasti suomalaisten tavoille, mutta sitten he alkoivat miettiä, voisivatko he tehdä jotakin suomalaisten auttamiseksi, jotta bussilla matkustaminen saataisiin sujuvammaksi. He tekivät suunnitelman. He kouluttaisivat HKL:n bussin kuljettajia ja vakuuttaisivat HKL:n johdon siitä, että rahastajien käyttö on välttämätöntä. Seuraavana päivänä he painelivat innoissaan HKL:n toimistoon. Pitkän keskustelun jälkeen HKL:n johto suostui kokeilemaan heidän ideoitaan yhdellä bussilinjalla. Eiväthän he kehdanneet kieltäytyäkään, kun näkivät, miten innoissaan miehet asiasta olivat. Hukkaamatta hetkeäkään, Richardi ja Maneno aloittivat työnsä yhden kuljettajaryhmän kanssa. He rekrytoivat myös viisi ihmistä, joista piti kouluttaa rahastajia. Opettaminen oli vähän vaikeaa, koska he eivät tietenkään osanneet puhua suomea, ja englantikin tuotti hiukan vaikeuksia, mutta heistä oli aivan ihanaa opettaa ihmisille uusia asioita. Näytti siltä, että myös heidän oppilaansa nauttivat tunteista. Ehkä osittain siksi, että he saivat olla pois töistä koulutuspäivinä, ja saivat vielä pienen päivärahan.

Kurssilla tehtiin erilaisia harjoituksia. ”Aluksi, kuljettajan työnä on ajaa, ja vain ajaa. Rahastajalle kuuluu matkustajien kuunteleminen ja kuskille ilmoittaminen”, kertoi Richardi ja sen jälkeen kaikki oppilaat harjoittelivat erilaisia ilmoituksia, joita kuljettajalle voitiin antaa: ”Odota!”, ”Kaasuta!”, ”Lähde!”, ”Pysähdy!” he huusivat kuorossa. ”Sitten: bussin tehtävänä ei ole kaasutella mahdollisimman nopeasti pääteasemalta toiselle, vaan bussin tehtävänä on matkustajien kyyditseminen. Jos näette ihmisen, joka haluaa tulla kyytiin, on teidän tehtävänne odottaa häntä. Ei ole mitään järkeä laittaa matkustajia juoksemaan bussin perässä, niin että he väsyvät”, kertoi Maneno ja sitten taas harjoiteltiin huutamista: ”Aiotko tulla kyytiin?”, ”Odotammeko sinua?” kuoro toisti miesten perässä. Sen jälkeen harjoiteltiin maksun keräämistä ja matkustajien viemistä lähipyäkeilleen. Viikon jälkeen Richardi ja Maneno ajattelivat, että heidän oppilaansa olivat ymmärtäneet pääasiat, ja pystyisivät tekemään hyvää työtä.

Ikäväkseen Manenon ja Richardin piti palata Tansaniaan jatkamaan omaa työtään. He iloitsivat, koska olivat saaneet loppuun kehittämisprojektinsa. Varmasti HKL:n ihmiset huomaavat, miten paljon matkustajat pitävät uudesta, helposta matkustustyylistä. He olivat varmoja, että vuoden kuluttua jokainen HKL:n bussi toteuttaisi näitä uusia toimintatapoja. Ja kävi niin onnekaasti, että vuoden kuluttua Maneno ja Richardi saivat mahdollisuuden palata Suomeen lyhyelle vierailulle. Saapuessaan Suomeen, he juoksivat saman tien bussiin katsomaan, miten homma oli edistynyt. He tapasivat oppilaitaan, mutta vain kuljettajia – rahastajat olivat kaikki kadonneet kuin tuhka tuuleen. Maneno ja Richardi matkustivat bussissa ja ihmettelivät kovasti, miksi ihmiset olivat unohtaneet kaiken, mitä he olivat heille opettaneet. Mikään ei ollut muuttunut. He näyttivät edelleen tekevän työtä niillä vanhoilla ja vaikeilla tavoilla. Maneno ja Richard olivat ihmeissään ja hiukan pettyneitäkin: ”Todellakin, nämä ihmiset eivät ymmärrä kehityksestä mitään. Yrität opettaa heitä, teet palkatonta työtä heidän elämänsä parantamiseksi ja sitten, he eivät kuuntele, eivätkä opi, jatkavat aivan kuten ennenkin”, he valittelivat päätään puistellen.

Eräs matkustaja

“ Suomen ja Tansanian kahden-
välisestä kehitysyhteistyö-
ohjelmasta ja sen tulevaisuudes-
ta voidaan yleisesti todeta, että
se sujuu kohtalaisen hyvin.
Yhteistyöohjelman volyymia
tuskin kuitenkaan voidaan
kasvattaa lähivuosina. Yhtenä
syynä tähän on maan poliittinen
tilanne - aito demokratia on
vasta kehittymässä ja voidaan
kysyä, onko valtapuolue CCM:llä
aitoa halua sietää muita puoluei-
ta - ja erityisesti Sansibarin
kysymys, joka edelleen estää
yhteistyön käynnistymisen
saarella.

Mutta on tärkeää muistaa, että
vaikka muodolliset sopimukset
solmitaan hallitusten välillä,
kehitysyhteistyössä on kuitenkin
ensisijaisesti kysymys kansojen
ja ihmisten välisestä toiminnasta.

**Jorma Suvanto, KYO,
Uhusianon järjestämässä
Kumppanuusseminaarissa
elokuussa 2001**

Generally speaking, the bilateral
development activities between
Finland and Tanzania are
proceeding quite well. They can't
probably be increased, though, in
the near future. One reason is
the political situation of Tanzania.
The real democracy is only
developing; it is still to be seen if
CCM really has enough will to
stand other parties, and the
situation in Zanzibar does not
allow any activities there.

But it is important to remember
that even if the formal contracts
are signed between
Governments, it is after all a
question of co-operation between
nations and people.

“

**Jorma Suvanto, Ministry for
Foreign Affairs, in Uhusiano
Partnership Seminar August
2001**

Let us talk one language, let us have one vision

One day a big tree fell across the river Mwere forcing the water to flow over it. This created a loud roaring noise which sounded like "morogoro" thus giving a river, a town and a region their name.

Ndumey Mukama
Chairman of UNGO

Morogoro – geography and history

The town of Morogoro used to be a small settlement known as Bungo Dimwe. It was situated around the present railway station and the area now occupied by the Municipal Council and Regional Hospital. It was used as resting place for slave caravans from the hinterland. Before the advent of German colonial rule this settlement was under the authority of a tribal chief known as Kisabengo. Tribal chiefs continued to administer locally through the advent of Germans and their replacement by the British colonial government which was finally abolished in 1962 when Tanganyika got its independence.

Morogoro region is rich with elegant Uluguru and Udzungwa mountains. They are considered to be the Sleeping Giants of Tanzania. This is because of their enormous untapped resources and the plenty of irrigational land suitable for farming. Further it offers all types of geographical features. These include mountainous slopes washed by water springs which are ideal for growing vegetables and fruits with simple irrigation methods. In addition there are extensive fertile valleys amenable for

large scale irrigation for farming which are crossed by a Ruvu and Kilombero Rivers. These rivers join to make the Rufiji River which is the largest in Tanzania. Morogoro region also boasts of vast grassland suitable for ranching and growing a number of other agricultural crops.

Morogoro region with a total population of about 2 millions and a growing rate of 8,5 % is strategically located in an excellent position. This is verified by the following factors, viz. It is at the midpoint between Dar es Salaam city (former capital) and Dodoma (the new capital city). Thus serves as a crucial link between two major trading cities as well as an important relay station between two important government centres. It is along the railway which connects Tanzania with Zambia, Zaire, Burundi, Rwanda and Uganda as well as the main roads linking Tanzania with Malawi, Zimbabwe, Zambia, Zaire, Burundi, Rwanda and Uganda. It is only 185 kilometres from Dar es Salaam city which has the main port of Tanzania and one of the country's international airport. Also it is the centre of national power grid which uses water from Kilombero River.

Morogoro now - what is partnership?

Partnership may be identified as an equal mutual relationship, existing between two or more parties working towards achieving a common objective. Before the actual mutual relationship some elements have to be observed. These include mutual understanding of each other whereby either party identifies the right partner to deal with. It includes collaborating for the achievement of a same objective or goal. Either party should be transparent to the other by being open minded, i. e. plan and act together. Also all parties involved in a project should trust each other.

Ungo's experiences have shown that we can plan together, we can work together, we can achieve the anticipated goals together. Therefore we Ungo's can't afford to loose this co-operation. Let us talk one language, though we are different cultures. Let us have one vision, though we are very far apart. With the anticipated common goals we shall win and we shall be the real partners in development co-operation.

UNGO is the Union of Non-Governmental Organizations in Morogoro. UNGO office is situated in Mazimbu Area, Morogoro. Contact information is available in the last page.

“ Tanzania is an attractive partner for various reasons. Tanzania's strength is its coherence and stability. The Human Rights issues are dealt with relatively well except for Zanzibar. For its geographical situation and political activity, Tanzania has had a remarkable role and positive influence (Burundi-process, Congo crisis, the refugees in the nearby areas). There is strong trust in the regional integration (the EAC –process). Tanzania is committed to strive for an ambitious and open development of its administration, and has allowed both the local NGOs and the Donors to take part in the process. The development of the regional administration has also proceeded. Responsibility has been removed to the district level, where things happen and the people are. There are some things in the way to slow down the development, as well. Tanzania is heavily in debt, corruption is continuously a serious problem in all levels of the society, the HIV/ AIDS situation is alarming, there is the Zanzibar –crisis, and Tanzania is still too much dependent on agriculture and vulnerable to catastrophes. But all in all, Tanzania has all qualifications for development: it has more strengths than weaknesses. ”

Jorma Suvanto, Ministry for Foreign Affairs, in Uhusiano Partnership Seminar August 2001

Puhukaamme samaa kieltä, jakakaamme samat unelmat

Kylän läpi virtasi joki nimeltä Mwere. Eräänä päivänä suuri puu kaatui joen yli ja pakotti veden virtaamaan sen yli. Tästä syntyi kohiseva ääni, joka kuulosti kuin joki olisi jyrissyt "morogoro". Näin sai kaupunki ja koko seutu nimensä.

Ndumey M. Mukama
Ungon puheenjohtaja

Morogoro – maantiedettä ja historiaa

Ennen vuotta 1840 Morogoron kaupunki oli pieni kylä nimeltä Bungo Dimwe. Asutus sijaitsi suunnilleen nykyisenrautatieaseman ja kaupungin hallituksen ja lääninsairaalanvaiheilla. Kylä oli takamailta tulevien

orjakaravaanien levähdyspaikka. Ennen saksalaisten siirtomaahallintoa Bungo Dimwe oli heimopäällikkö Kisabengon hallinnassa. Heimopäälliköt olivat paikallishallinnon johdossa koko saksalaisajan ja myös saksalaisten tilalle tulleen brittien siirtomaahallinnon ajan. Siirtomaahallinto päättyi lopulta 1962, jolloin Tansaniasta tuli itsenäinen valtio.

Suuret korkeat Uluguru- ja

Udzungwa-vuoret hallitsevat Morogoron seudun maisemia. Niitä sanotaan Tansanian nukkuviksi jättiläisiksi. Tämä johtuu niiden valtavista käyttämättömistä voimavaroista ja kosteasta maanviljelykseen sopivasta maasta. Vuoret edustavat kaikkia mahdollisia geologisia tyyppejä. Tällaisia ovat mm. vuorenrinteet, joita vesivirrat huuhtovat. Ne ovat ihanteellisia vihanesten ja hedelmien kasvattamiseen yk-

sinkertaisin keinokastelumenetelmin. Lisäksi vuorilla on valtavia hedelmällisiä laaksoja, jotka ovat sopivia suuri-suuntaisen keinokastelun tukemaan maanviljelykseen. Laaksoja halkovat Rub- ja Kilometer-joet. Ne laskevat Rufiji-jokeen, joka on Tansanian suurin. Morogoron seutu voi ylpeillä myös valtavilla ruohikkomailla, jotka ovat sopivia laiduntamiseen ja monenlaisten viljelykasvien viljelemiseen.

Morogoron läänin asukasmäärä on kaikkiaan noin kaksi miljoonaa ja kasvuvauhti on 8,5%. Läänin sijainti on strategisesti hyvä. Se sijaitsee entisen pääkaupungin Dar es Salamin ja nykyisen pääkaupungin Dodoman puolivälissä. Näin se palvelee olennaisen tärkeänä linkkinä kahden suuren kauppakaupungin välillä ja tärkeänä viestiasemana kahden tärkeän hallintokeskuksen välillä. Morogoro on Sambiaa, Zairea (Kongon demokraattista tasavaltaa) Burundia, Ruandaa ja Ugandaa yhdistävän rautatien varrella ja myös Malawia, Zimbabwea, Sambiaa, Zairea, Burundia, Ruandaa ja Ugandaa yhdistävien pääteiden varrella. Etäisyys Dar es Salaamiin, jossa on Tansanian tärkein satama ja yksi maan kansainvälisistä lentokentistä, on vain 185 kilometriä. Morogoro on myös kansallisen sähköverkon keskus, jossa käytetään Kilombero-joen vettä.

Morogorossa nyt - mitä kumppanuus on?

Ennen kaikkea kumppanuus voitaneen määritellä tasaveroiseksi ja molemminpuoliseksi suhteeksi, joka vallitsee kahden tai useamman osapuolen välillä, jotka toimivat yhteisen kohteen hyväksi. Muutamia elementtejä on otettava huomioon ennen kuin keskinäinen suhde tosiasiaa voi syntyä. Näihin kuuluu ensinnäkin keskinäinen ymmärtäminen. Kumpikin osapuoli määrittelee kumppanin, jonka kanssa toimia. Toiseksi on toimittava yhdessä sa-

man kohteen tai tavoitteen hyväksi. Kolmanneksi kummankin osapuolen pitää olla suoria ja avoimia toisiaan kohtaan. Ja neljänneksi kaikkien projektissa mukana olevien osapuolien pitää luottaa toisiinsa.

Ungon kokemukset ovat näytäneet, että me osaamme suunnitella yhdessä, me osaamme tehdä työtä yhdessä, me osaamme toimia ennalta asetettujen päämäärien hyväksi. Siksi Ungolla ei ole varaa menettää tätä yh-

teistyötä. Puhukaamme samaa kieltä, vaikka olemme eri kulttuureista. Pitäkäämme samat unelmat, vaikka olemme kaukana toisistamme. Yhteisillä ennalta sovituilla päämäärillä me voitamme ja meistä tulee tosi kumppaneita kehitysyhteistyössä.

UNGO on Morogoron alueen kansalaisjärjestöjen kattojärjestö. Sen yhteystiedot löytyvät tiedotteen viimeiseltä sivulta.

“ Mikä tekee Tansaniasta attraktiivisen yhteistyökumppanin myös tulevaisuudessa? Tansanian erityinen vahvuus on vanhastaan ollut sen yhtenäisyys ja vakaus. Sen ihmisoikeustilanne on ollut Sansibaria lukuun ottamatta verraten hyvä. Tansania on maantieteellisen asemansa ja poliittisen aktiivisuutensa takia ollut keskeinen ja myönteinen alueellinen vaikuttaja (Burundi-prosessi, Kongon kriisi, lähi-alueiden pakolaiskysymyksen hoitaminen, suurten järvien konfliktin ratkaisupyrkimykset). Usko alueelliseen integraatioon (EAC-prosessi) on luja. Tansania pyrkii ratkaisemaan ongelmiaan kunnianhimoisella ja avoimella hallinnon kehittämällä – valmistelussa ovat mukana avunantajamaat ja kansalaisjärjestöt. Myös paikallishallinnon kehittäminen edennyt. Vastuuta on siirretty sinne, missä itse asiat tapahtuvat ja missä ihmiset ovat – piirikuntiin.

Hidasteena kehityksen tiellä on puolestaan se, että Tansania on raskaasti ylivelkaantunut, korruptio on edelleen vakava ongelma kaikilla yhteiskunnan tasoilla, hiv/aids-tilanne on vakava, Sansibarin tilanne on kriisiytynyt (liittovaltiokysymys) ja se, että Tansania on edelleen pääosin maataloudesta riippuvainen ja luonnon armoilla.

Kaiken kaikkiaan Tansaniassa on kaikki edellytykset kehitykseen – sen vahvuudet ylittävät heikkoudet. ”

Jorma Suvanto, KYO, Uhusianon järjestämässä Kumppanuusseminaarissa elokuussa 2001

Naksun kesä eli HELLEAALTO VAMMALASSA

Innan tilalla Vammalassa oli tänä vuonna erilainen kesä.

Geradi Matei Tansaniasta tuli tutustumaan suomalaiseen elämään.

Tuomo Haapaniemi

Moni suomalainen tuntee 26-vuotiaan Geradin, joka on autonkuljettaja ja "jokapaikanhöylä" Morogorossa. Geradin haaveena on vuosia ollut päästä käymään Suomessa, ja Äetsän kehitysmaaseuran avustuksella toive nyt toteutui.

Kesäkuun puolivälissä Geradi astui lentokoneeseen - ensimmäisen kerran elämässään -, vaihtoi konetta Lontoossa ja laskeutui Helsinki-Vantaalle. Helsingin asemalla Geradi astui junaan - ensimmäisen kerran elämässään -, ja Tampereen asemalla olin häntä vastassa. Minut hän tunsi ennestään,

mutta hänellä ei ollut minkäänlaista käsitystä siitä, millaiseen oloon hän muuten oli nyt menossa. Geradi oli meille kaikille uusi kokemus, outo näky kotipihalla; ensimmäinen italialaista eksoottisempi ihminen. Kissallemme hän oli kova pala. Muuten niin kesy Naksu sähisi pari päivää pihapensaissa, ei tullut sisälle syömäänkään ja hävisi sitten kokonaan. Harmittelimmekin kissan jääräpäisyyttä; talon kermaan ja kaloihin tottunut Naksu tuskin kauan selviäisi metsässä.

Valoisat yöt olivat ensin hankalia, mutta tyynyliina silmien päällä niihin totuteltiin. Juhannuksena Geradi oli jo tottunut valvoja, ja tätä juhlaa vie-

tettiin ystävien mökillä pitkän kaavan mukaan, motoksi tuli sitten varmaan koko Suomen-aikaa hyvin kuvaava "saunaan, uimaan, saunaan, uimaan"!

Juhannuksesta alkoivat helteet. Geradi oli tasaveroisena kumppanina maatilan metsätyöpainotteisessa ohjelmassa. Hän ihmetteli sitä, että metsässä meni kokonaisia päiviä niin ettemme nähneet ketään muita. Hän oppi ällistytävän nopeasti uutta ja jopa auttoi minua huomaamaan sellaisiakin asioita, joita en koskaan ennen ollut itse tullut huomanneeksi tai ajatelleeksi. Ja kun minä puolenpäivän aikaan aloin hakea varjoisaa paikkaa, niin Geradi vaan totesi: "Safi sana!" ("Kaikki hyvin! Jatketaan!") - Minä opin hiukan suahilia, Geradi oppi päivä päivältä enemmän suomea.

Kun aika ylpeänä esittelin Geradille komeaa kymmenvuotiasta visakoivutaimikkoa, Geradi totesi koheteliaasti: "No, ihan hyvä - mutta kyllä täytyisi jo olla paljon pitempiä..." Yhtenä päivänä metsätoista kotiin ajaessamme näin tienpientareella kyyn. Pysäytin auton ja sanoin Geradille: "Katso, tuossa on nyt kyy! Kyykäärme! Jos näet tuommoisen, niin varo, mene

pois!" Geradi kurkisti pientareelle ja ilahtui: "Joo! Se on kaunis! Minä olen nähnyt kaksi!"

Kuten sanottu, Geradilla oli Suomessa paljon tuttuja jo ennestään. Kyläkutsuja siis tuli paitsi paikalliselta väeltä, myös muualta Suomesta. Vammalan ympäristön lisäksi Geradi tutustui mm. Vaasaan, Sysmään ja Äänekoskeen. Mereen, saaristoon ja suomalaiseen risteilyinstituutioon saatiin tuntumaa ruotsinlaivalla. Tandempyörällä poljimme lähiteillä ja huvitti, kun useimmissa ohi ajavissa autoissa käännettiin vielä katsomaan perään. Ja kun tienvarressa kunnostimme hevosaitausta, niin kyllä moni jarrutti nähdessään Innan mäellä epätodunnaisen näyn.

Ympäröivät Rautavesi ja Kulovesi tulivat tutuiksi moottoriveneellä, maakunnankuulu Siuron keskikaljaabaarikin katsottiin. Soutamaan Geradi ei oppinut lopultakaan, mutta innokas kalastaja hän oli. Monta kertaa ihmettelin, miten hän aina löysikin syöttimatoja.

Ja rytmi oli Geradilla veressä, totisesti! Se selvisi kiistatta viimeistään Tampereella naistentansseissa. Mutta

vaikka keho sai harjoitusta sekä työstä että vapaa-ajasta, selkä välillä lakon. Geradi pani sänkyyn pitkäkseen, minä annoin hänelle kuulokkeet - ja näin Geradi löysi Mozartin.

Elokuun lopulla koitti lähtö. Se oli haikeapäivä. Geradi oli tehnyt meile ikimuistaisen kesän; toivon ja oikeastaan uskonkin, että aika jäi hänellekin mukavaan muistoon. Geradin ystävällinen olemus oli valloittanut kaikki, ja näinpä yllättävien ihmisten lähtöpäivänä vaivihkaa nieleskelevän ja räpyttelevän silmiään.

Lähtöpäivän iltana myöhään menin hakemaan jotakin kuivurirakennuksessa enkä ollut silmiäni uskoa: kynnyksellä istui jo kuolleeksi luulemamme Naksu-kissa. Se oli loppuun asti ainoana vastustanut Geradia ja nyt päätelty, että vaara oli ohi. Nostin laihtuneen kissan syliini ja yhdessä lähdimme kohti maatalon syksyä.

Tandempyörä oli uusi ja hauska tuttavuus paitsi Geradille, myös Vammalassa kesäistä viikonloppua viettäneelle Annalle.

Hot summer in INNA FARM

Farmer Tuomo Haapaniemi from Vammala had a memorable summer. He hosted Geradi Matei from Tanzania during his stay in Finland.

Tuomo Haapaniemi

Many Finns are familiar with Geradi, a 26 year old car driver from Morogoro. It had been Geradi's dream to visit Finland one day. This dream came true with the help of Äetsä Association for Developing Countries. June 2000 Geradi took the plane – the first one in his life – from Dar es Salaam to Finland. In Helsinki he took the train – the first one in his life – to Tampere. I was there to meet him.

Geradi and me knew each other beforehand. For Geradi that was about it. He had no idea of what was there for him in Vammala.

The situation was new and exiting to us all. Geradi was a new, strange sight in Vammala and Inna farm. He was exotic: if you would have asked Vammala people they would have said him to be even more exotic than an Italian. This was too much for our cat

Naksu. Naksu usually behaves nicely but when it saw Geradi it run to the bushes. It stayed there for a couple of days, did not agree to eat anything and then finally decided to disappear and leave the house for good. We were worried about it. It is not going to survive in the forest, we thought, for it is too used to getting its favourite foods straight from the kitchen.

For Geradi it was hard to get used to the lightness of the summer nights at first. The very first aid was a pillow case that he held on his face while trying to sleep. But by mid summer he was all adjusted. We celebrated the Mid Summer in a cottage with friends in the traditional Finnish way, going to sauna and swimming all night long.

After the Mid Summer Feast Finland was struck by a heat wave. Me and Geradi worked side by side in the forest. For Geradi it was a new experience to work for hours without meeting a single

human being. But when it came to work he was astonishing. He learned new things amazingly fast and eventually helped me to see things that I never would have noticed or thought about without his assistance. And when I started to seek for a peaceful place in the shadow in the afternoon, wanting to rest, he just laughed "Safi sana!" meaning that things are fine, why don't we just go on...! I learned some Swahili and Geradi's Finnish was getting better day by day.

Once I showed him an area where I have been cultivating curly birch for 10 years. Curly birch is a rare Finnish tree that grows very slowly and is hard to cultivate. I was showing the trees with pride. Geradi looked at the trees and stated politely but firmly: "Well, they are fine, but don't you think they could be a little bit taller, though?" Another day we were on our way to home after a day's work. I saw a viper,

a poisonous snake, on the road. I showed it to Geradi and warned him about these snakes. Geradi looked at the snake and said: "Oh yes! It is a beautiful snake. I have already seen two of them!"

As I said, Geradi had got familiar with many Finns already in Tanzania. This showed to be true when the invitations started coming. Geradi was a wanted guest not only in Vammala but all around Finland. He visited for example Vaasa, Sysmä and Äänekoski. Our trip to Sweden got us to the sea shore and gave him a chance to see the peculiar Finnish custom of travelling to Sweden in a huge overnight ship. We also enjoyed to see the Vammala town by bike and got a lot of attention with our tandem bike! We sailed the nearby lakes of Rautavesi and Kulovesi with a motor boat. One thing that Geradi never learned was how to row a boat. But he was an enthusiastic fisherman. I am wondering where on earth did he always find those good worms for fishing.

And rhythm he sure had in his blood. I was there to evidence it in a dance hall in Tampere, when the ladies got their turn to ask the men to dance. Geradi's poor back... it got too much of forest work and dancing sometimes. It teased Geradi until he agreed to rest for a while. He laid down in the bed and I gave him earplugs with some music. This is how Geradi and Mozart found each other.

In the end of August it was time for Geradi to leave. It was a sad day. People had fell in love with Geradi's friendly manners and character. Saying good byes was hard and I saw many people do it with tears in their eyes. Geradi had made our summer unforgettable. I hope and believe that he feels the same.

That last day something happened. Late at night I had to go out and get something from a nearby building. I saw Naksu sitting there! I could not believe my eyes – we had already thought that it had died. Naksu had been the only one not to make friends with Geradi. Now it apparently thought that since Geradi is leaving it might be safe to return home. I took the poor cat to my lap. We would see the autumn of Inna Farm together.

DAR ES SALAAMIN YLIOPISTO EVALUOI VAASAA

Dr. Eustella Bhalalusesa Dar es Salaamin yliopistosta tekee evaluaation Vaasan kehityskaaseuran koulutus- ja kirjastosektorin vuosien 1991-2000 yhteistyöstä Morogoron kaupungin kanssa Tansaniassa. Kohde-ryhmiä on 12, joiden kehitysyhteistyösarka Vaasan kanssa vaihtelee.

Evaluaatio tehdään laajassa mittakaavassa ts. ilman kaikkia yksityiskohtia kuluneilta vuosilta. Tärkeintä on saada selville tansanialaisten tunteja tähänastisesta yhteistyöstä sekä toiveita tulevaisuuden toiminnasta.

Nyt kun Suomen taholta toivotaan kehitysyhteistyössä kansalaisyhteiskunnan kehittämistä ja vahvistamista missä tahansa kohdemaassa, Vaasan kehityskaaseuran kumppanit Morogorossa ovat järjestäytyneet kansalaisjärjestöksi nimeltään Morogoro Multisectoral Community Concern Association (MMCCA), jonka toivotaan ottavan päävastuun projektitoiminnasta 2003 lähtien. Siihen asti pyrimme yhteistuumiin pohjustamaan tätä uutta toimintamallia.

Evaluaation tarkoituksena onkin olla keskustelun virittäjänä eri ryhmien välillä – niin tansanialaisten kuin tansanialaisten ja suomalaisten kesken MMCCA:n tulevaa roolia pohdittaessa.

Kirsi Laine, Vaasan kehityskaaseura

DAR ES SALAAM UNIVERSITY EVALUATES THE EDUCATION AND LIBRARY PROJECT

Dr. Eustella Bhalalusesa from Dar es Salaam University will evaluate the co-operation activities of Vaasa Association for Developing Countries (Education and Library Sector) and Morogoro town during the years 1991-2000.

The idea is not to concentrate on details but to get a wider view on the outcomes of the activities. The most important aim of the evaluation is to map the feelings and opinions of the Tanzanians as well as their wishes for future activities.

At the moment the Finnish authorities are emphasising the need to strengthen the civil societies of any of our partner countries. For this reason our partners in Morogoro have organised an NGO called Morogoro Multisectoral Community Concern Association (MMCCA). It is in our plans that this NGO will take responsibility of future projects from year 2003 onwards. Till that year we are working together in order to make this new approach work.

The role of the new NGO is under discussion. These discussions take place in different groups: in Tanzanian groups and Finnish-Tanzanian ones as well. The evaluation will work as a good basis for these discussions.

Kirsi Laine, Education and Library Sector within Vaasa Association for Developing Countries

SWAHILI-SUOMI-SWAHILI - ENÄÄ PUOLI VUOTTA

Vähän yli kolme vuotta sitten aloitettu swahili-suomi-swahili - sanakirjatyö lähestyy onnellista päätöstä. Sanakirja ilmestyy huhtikuun lopussa vuonna 2002 ulkoministeriön kehitysyhteistyösaston järjestämän laajan Afrikka 2002-tapahtuman yhteydessä. Sanakirja on Uhusianon ja Helsingin yliopiston Aasian ja Afrikan kielten ja kulttuurien laitoksen yhdessä toteuttama hanke. Varsinaisesta toimitustyöstä vastaa mainittu laitos professori Arvi Hurskaisen johdolla, Uhusiano on huolehtinut rahoituksesta ja raportoinnista. Sanakirjan toimittajat ovat Riikka Halme, Lotta Harjula, Anu Luukkonen ja Marjukka Pajunen. Suomalaisen Kirjallisuuden Seura kustantaa sanakirjan.

SWAHILI-FINNISH-SWAHILI DICTIONARY

The Swahili-Finnish-Swahili dictionary project is nearing its completion. This work started about three years ago. The dictionary is to be published at the end of April 2002, in connection with Africa 2002-event organised by the Finnish Foreign Ministry. The dictionary is the result of cooperation between Uhusiano and the Institute of African Studies at the University of Helsinki. The latter is in charge of editing under the supervision of professor Arvi Hurskainen, whereas the former is responsible of funding and reporting. The editors are Riikka Halme, Lotta Harjula, Anu Luukkonen and Marjukka Pajunen. The dictionary will be published by the Finnish Literature Society.

KARIBUNI! SUAHILIN KURSSI VIITTAKIVESSÄ

Ennakkotietona kaikille Tansanian matkaa suunnitteleville: Viittakiven opistossa järjestetään ensi kesänä viikon mittainen suahilin kurssi juhannuksen jälkeisellä viikolla. Lisätietoja ja ilmoittautumiset vic@ofw.fi Silja Latham, kurssisihteeri 03-644 8216 Opettajana on Elina Puhto.

SWAHILI COURSE IN VIITTAKIVI

There will be a one week course in Swahili in Viittakivi June 2001. More information is available from vic@ofw.fi, Silja Latham, tel. +358 3 6448216. The course is taught by Elina Puhto.

MWAP EVALUOI VIITTAKIVEN PROJEKTIN

Kesällä 2000 Uhusianon Morogoro-seminaarin yhteydessä Viittakiven tuki ry:n ja MWAPin naiset tapasivat keskustellakseen mahdollisista yhteistyökuvioista. Käytyjen neuvottelujen pohjalta Viittakivi tilasi PRA-menetelmän käyttöön pätevöityneiltä MWAPin asiantuntijoilta evaluaation vuonna 2000 päättyneestä kyläklinikkaprojektista. Raportit Kambalan ja Ruahan kylistä ovat valmistuneet ja PRA-kartoitus ja analyysi on tarkoitus suorittaa vielä kolmessa muussa kylässä tämän syksyn aikana.

MWAP EVALUATES VILLAGE CLINIC PROJECT

In the summer 2000, during the Uhusiano Morogoro seminar, Morogoro Women-focused Afforestation Project (MWAP) and Viittakivi Alumni association ladies got together to discuss future co-operation. Based on these negotiations it was agreed that the PRA-specialists of MWAP should evaluate the Viittakivi Alumni project of construction of village clinics in five rural villages. At the moment the research reports of Ruaha and Kambala are completed. PRA-research and analysis in the remaining three villages will be carried out this year if we get the lacking funds.

Paula Kuusipalo, Viittakivi Alumni Association
More information: MWAP, P.O. Box 1020, Morogoro, Tanzania

Paula Kuusipalo, Viittakiven tuki ry

MWAP:in ja Viittakiven naiset yhteistyöneuvotteluissa Uluguru-hotelliin terassilla kesällä 2000. Tiina Kontinen tarkkailee neuvottelutilannetta./MWAP and Viittakivi Ladies negotiating at Uluguru Hotel summer 2000. Researcher Tiina Kontinen observes.

Mrs. Neema Mwanja, Mrs. Anna Lema, Mrs. Angelindis Mtama, Mrs. Tiina Kontinen, Mrs. Elina Puhto.

Continues from page 14

members are trying to come in. "People are afraid to give more responsibilities to the local partners through partnership, because they can make mistakes ... it is the same thing here in Finland, people think it is better that the more experienced write for example the project applications, because they know how to, then it is more sure that we'll get the money" said Ms Johanna Lappalainen. There are also difficulties in partnership due to the different interest and motives of Finnish and Tanzanian people, as Mr Ilari Rantakari put it: "We can afford speaking about partnership, in Tanzania it is often about survival, not only of the person herself, but also of the family, kin and the neighbourhood."

Different loyalties

Also different kinds of loyalties make the partnership more difficult. The Finns tend to be loyal to the funder at first. To Tanzanians it is most important to be loyal to the family, neighbourhood and the village community. Also the time perspective for the development activities might differ. Some might want to see the results immediately and not

after ten years. Moreover it was reflected that maybe the political history of Tanzania might have its influence on the partnership in projects. In some cases people might expect the foreign NGOs to replace the governments that formerly provided the citizens with various services. In group number one the use of the entire word partnership was criticised. It was considered to be more a slogan than something practical. It was also questioned that what does partnership actually add to cooperation.

Partnership in practice

The groups agreed that partnership is a good thing. Even if understood only as slogan, it might give some ideas for the future practices. Group one talked a lot about the differences between partnership on an individual level and on an organisational level. There was a disagreement, but the majority thought that creating partnership on the level of organisations is easier – the common rules and modes of decision making can be put on paper and on the other hand, the emotions are not so much involved in the organisational partnership. Ms Leena Teinilä wanted to emphasise also the individual level and pressed the

importance of shared experiences and shared life. "I have seen kind of a second generation of partnership in my work. I see young people whose parents have been working in development. They speak about the others in another way than we", she observed.

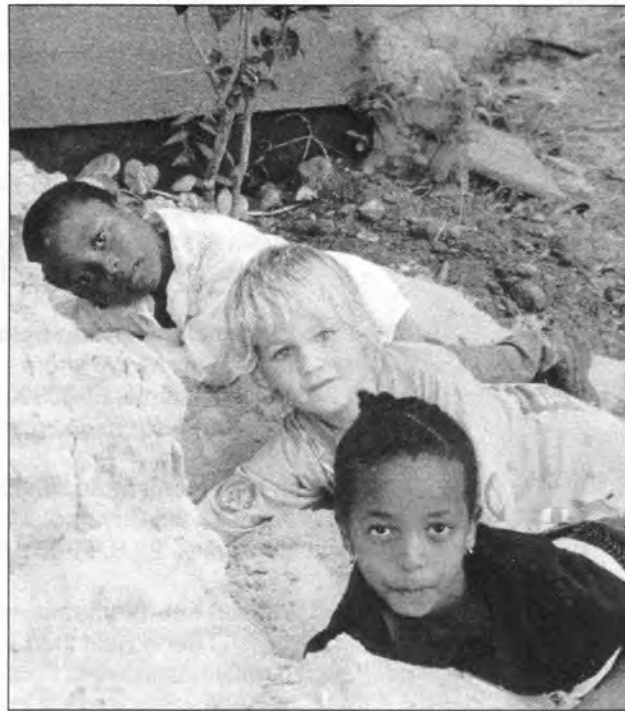
Can your train people for partnership?

In the group four, the question whether you can train people for partnership was raised up. The conclusion was, that to certain extent you can train people for partnership, but partnership is more an attitude than a skill. In practice, people should learn to listen to each other more, to discuss openly about the goals of projects, to have regular correspondence and to visit each other. The Finns might have the expertise needed in some projects, but even as an expert you should notice that also the others have different kinds of expertise and you should be open to mutual learning. As Mr Matti Lahtinen put it, the idea of partnership is like "nipe nikupe, so that I give you something and you give me something, like continuous interaction and exchange".

“ Meillä on ollut virkamiestasolla edustuston kanssa puhetta, että Tansanian kansalaisjärjestökenttä pitäisi evaluoida. Kuulisin mielelläni peilinä teiltä, että jos evaluaatiota tehdään, niin mitä järjestökentässä pitäisi evaluoida. Kaikella työllähän pitäisi olla lisäarvo, eikä tehdä työtä vain sen vuoksi, että näin on totuttu tekemään. Tämä on aika huomattava, sillä teidän osuutenne on yli 20 prosenttia virallisesta kehitysyhteistyöstä. ”

*Marjatta Hiekka, KYO, Uhusianon järjestämässä
Kumppanuusseminaarissa elokuussa 2001*

“ At the ministry level we have had talks with the Finnish Embassy about evaluating the Finnish NGO's activities in Tanzania. I would like to hear your views of what is there to be evaluated in particular. We should not do anything just for the sake of being active but to add some value to our work. The work of Finnish NGOs with its funding of 20 % of the bilateral aid is quite remarkable. ”

*Marjatta Hiekka, Ministry for Foreign Affairs, in Uhusiano
Partnership Seminar August 2001*

UHUSIANO

Uhusiano r.y. on suomalaisten, Tansaniassa kehitysyhteistyötä harjoittavien kansalaisjärjestöjen perustama kattojärjestö. Sen päätehtävä on palvella järjestöjään tiedottamalla, koordinoimalla ja järjestämällä koulutusta. Uhusiano-tiedote ilmestyy muutaman kerran vuodessa. Tiedotetta toimittaa Uhusianon tiedotusryhmä, johon kuuluvat Kaisa Kivelä, Paula Kuusipalo ja Elina Puhto. Tiedote saa tukea Ulkoministeriön kehitysyhteistyön kansalaisjärjestöyksiköltä.

Uhusiano r.y. is an umbrella organization for Finnish NGOs that are involved in development co-operation with Tanzanian partners. Its main tasks are to share information, to co-ordinate its member organizations' activities and to arrange education for them. Uhusiano Newsletter comes out a couple of times in a year. The Newsletter team are Kaisa Kivelä, Paula Kuusipalo and Elina Puhto. The Newsletter is sponsored by the Finnish Ministry for Foreign Affairs, Department of Development Co-operation.

"Uhusiano" ni shirika mama la mashirika 12 yasiyo ya kiserikali ya Kifini. Mashirika ya Uhusiano yanashiriki kwenye kazi ya kujenga maendeleo katika nchi ya Tanzania, hasa katika eneo la Morogoro. Malengo ya Uhusiano ni kuimarisha mashirika yake kwa njia ya kubadilishana habari na kutoa mafunzo. "Uhusiano Newsletter" ni gazeti la Uhusiano. Linatolewa mara mbili mpaka mara nne kwa mwaka. Linatengenezwa na kamati ya habari ya Uhusiano. Wanakamati ni Kaisa Kivelä, Paula Kuusipalo na Elina Puhto.

Uhusiano-tiedote 3/2001
Painopaikka: Painopörssi, Helsinki

UHUSIANON jäsenjärjestöt UHUSIANO member organizations

Iisalmen Nuorison Tuki r.y.

Kivirannantie 32, FI-74130 Iisalmi
ideco@nettilinja.fi

Kehyapu Toinin Tori r.y.

Toini Niskanen
Kauppakatu 6, FI-44100 Äänekoski
toini.niskanen@pp.inet.fi

Msingin ystävyysseura r.y.

Hanna Antila-Andersson
Mannerheimintie 85 C 57, FI-00270 Helsinki
antila.andersson@pp.inet.fi

Setlementtinuorten Liitto r.y.

Jorma Reinimaa/Terttu Olin
Sturenkatu 11, FI-00510 Helsinki

Tampereen kotitalousoppilaitos

Ulla Hepola
Koulukatu 18, FI-33200 Tampere

Toivala-säätiö

Markku Jokela
Pohjois-Savon Ammattikorkeakoulu, PL 6, FI-70201 Kuopio
markku.jokela@pspt.fi

TSL:n Vammalan seudun opintojärjestö

Sinikka Wikström
Kontinkustaantie, FI-38300 Kiikka
sinikka.wikstrom@kopteri.net

Vaasan Kehityskauppa Endelea r.y.

Airi Suvanto
Lastenkodink. 22 B, FI-65100 Vaasa

Vaasan kehityskauppa r.y.

Leena Salminen
Vaasan maakuntakirjasto, FI-65101 Vaasa
leena.salminen@vaasa.fi

Vanhustyön keskusliitto

Jaakko Tuomi
Malmin kauppatie 26, FI-00700 Helsinki
jaakko.tuomi@saunalahti.fi

Viittakiven tuki r.y.

Elina Puhto
Angervotie 4 D 31, FI-00320 Helsinki
puhto@softhome.net

Vöyrinkaupungin koulu

Hannele Hakkarainen
Vuorikatu 11, FI-64100 Vaasa

Äetsän seudun kehityskauppa r.y.

Antti Rajakorpi
Peuratie 5, FI-38200 Vammala
antti.rajakorpi@vammala.fi

YHTEYSTIETOJA - CONTACT INFORMATION

UHUŠIANON hallitus UHUŠIANO board members

Puheenjohtaja - Chairperson

Kaarlo Koskimies
(Vaasan kehityksmaaseura r.y./Vaasa Association for Developing Countries)
Huvilakatu 9
FI-65200 Vaasa
Tel. int. (home) +358-6-3172164
e-mail: k.koskimies@pp.inet.fi

Varapuheenjohtaja - Vice Chairperson

Heikki Pietiläinen
(Iisalmen Nuorison Tuki r.y./Iisalmi Youth Aid)
Louhenkatu 17 A 3
FI-74130 Iisalmi
Tel. int. +358-17-825003, +358-50-3014663
e-mail: pietilainenh@mailexcite.com

Sihteeri ja tiedottaja - Secretary and Information Officer

Kaisa Kivelä
Sammalparankuja 4 C 41
FI-00960 Helsinki
Tel. int. +358-400-212824, +358-9-3237372
e-mail: kaisa.kivela@helsinki.fi

Heli Pimenoff
(Äetsän seudun kehityksmaaseura r.y./Äetsä Association for Developing Countries)
Stakes, PL 220
FI-00531 Helsinki
Tel. int. +358-50-3395788, work +358-9-39672040
e-mail: heli.pimenoff@stakes.fi

Paula Kuusipalo
(Viittakiven tuki r.y./Viittakivi Alumni Association)
Hippoksenkatu 19 A 3
FI-33530 Tampere
Tel. int. +358-50-5819623
e-mail: paula.kuusipalo@ofw.fi

Sinikka Wikström
(TSL:n Vammalan osasto r.y./Workers Educational Association of Vammala)
Kontinkustantie
FI-38300 Kiikka
Tel. int. +358-3-5135263
e-mail: sinikka.wikstrom@kopteri.net

Elina Puhto
(Viittakiven tuki r.y./Viittakivi Alumni Association)
Angervotie 4 D 31
FI-00320 Helsinki
Tel. int. home +358-9-5879454, work +358-9-47741823
e-mail: puhto@softhome.net

Leena Salminen
(Vaasan kehityksmaaseura r.y./Vaasa Association for Developing Countries)
Vaasan kaupunginkirjasto, maakuntakirjasto
FI-65101 Vaasa
Tel. int. +358-40-5249998, home +358-6-3125593
e-mail: leena.salminen@vaasa.fi

Jaakko Tuomi
(Vanhustyön keskusliitto r.y./Central Union for the Welfare of the Aged)
Raatimiehenkatu 8
FI-53100 Lappeenranta
Tel. int. +358-40-5301934, fax +358-5-4513612
e-mail: jaakko.tuomi@saunalahti.fi

VICE MEMBERS

Tuomo Haapaniemi
Karkunkyläntie 424
FI-38140 Kärrpää
e-mail:
tuomo.haapaniemi@kopteri.net

Kyösti Kauppinen
(Iisalmen Nuorison Tuki r.y./Iisalmi Youth Aid)
Kivirannantie 32
FI-74130 Iisalmi
Tel. int. work +358-17-814243,
fax +358-17-813098
e-mail: ideco@nettilinja.fi

Sirpa Evwaraye
(Vaasan kehityksmaaseura r.y./Vaasa Association for Developing Countries)
Karhantie 6 A 13
FI-65350 Vaasa
Tel. int. +358-6-3169728,
work +358-6-3251718,
fax +358-6-3251702
e-mail: sirpa.evwaraye@vaasa.fi

Heli Niskanen
Pöökintanhua 1
FI-38220 Stormi
Tel. int. +358-41-4460968,
home +358-3-5155452
e-mail: heli.niskanen@kopteri.net

Ilpo Korkalo
Latokartanontie 97
FI-07800 Lapinjärvi
e-mail: ilpo.korkalo@pp.inet.fi

Satu Reunanen
(Äetsän seudun kehityksmaaseura r.y./Äetsä Association for Developing Countries)
Torstinmäentie 43
FI-38100 Karkku
Tel. int. +358-40-5156104,
home +358-3-5134162
e-mail: satu.torstinmaki@kpteri.net

Outileena Uotila
(Äetsän seudun kehityksmaaseura r.y./Äetsä Association for Developing Countries)
Tyrväänkyläntie 627
FI-38200 Vammala
Tel. int. home +358-3-5143536

Nora Witäns
(Viittakiven tuki r.y./Viittakivi Alumni Association)
Arentinkuja 1 B 232
FI-00410 Helsinki
Tel. int. +358-40-7000362

UHUŠIANON jäsenyys/tiedotteen tilaus membership/Newsletter orders

Uhusianoon kuuluu jäsenenä sekä yksittäisiä henkilöitä että erilaisia järjestöjä. Liittyä voi maksamalla jäsenmaksun Uhusianon tilille 566006-212195. Jäsenmaksun suuruus on järjestöiltä 300 mk/kalenterivuosi ja yksityishenkilöiltä 100 mk/kalenterivuosi (opiskelijat 50 mk). Uhusiano-tiedote postitetaan kaikille jäsenille kotiin. Tämän vuoksi muista ilmoittaa meille myös osoitteesi!

Uhusiano members are individual persons and different organizations. You can become a member by paying the annual membership fee in Uhusiano account 566006-212195. The fee for organizations is 300 FIM a year and for individuals 100 FIM a year (for students 50 FIM). The Uhusiano Newsletter is mailed to all members, so please inform us with your address, as well.

muita UHUŠIANOLaisia other UHUŠIANO contacts

Taloudenhoitaja - Treasurer

Marja-Liisa Männistö
Valssitie 8, FI-39500 Ikaalinen
Tel. int. +358-50-3540635, work +358-3-3457151, fax +358-03-3713123
e-mail: mliimannisto@sunpoint.net

Edustaja Kepan hallituksessa - Uhusiano Representative in Kepa Board

Sisko Ojanen (Iisalmen Nuorison Tuki r.y./Iisalmi Youth Aid)
Harjukatu 3 B 22, FI-00500 Helsinki
Tel. int. +358-50-3806516
e-mail: sisko.ojanen@bentley.nl

sisarjärjestö UNGO Tanzanian partner UNGO

Puheenjohtaja - Chairperson

Mr. Ndumey M. Mukama

Sihteeri - Secretary

Dr. Joseph Saqware

P.O. Box 1835
Morogoro
Tanzania
Tel./Fax int. +255 23 2604421
e-mail: leo.kepa@cats-net.com

